

Antropologie etnicity 2009-2010-01

etnická antropologie (z řečtiny: *ethnos*, „rod, kmen, pospolitost“), subdisciplína antropologie studující původ, tělesný vzhled a variabilitu morfologických a fyziologických znaků lidských plemen, různých pospolitostí a antropologických typů a etnicitu, jakožto souhrn znaků (kulturní hodnoty, normy, jazyk aj.) charakterizující etnikum a odlišující je od jiných etnik. Zkoumá rovněž projevy etnicity uvnitř společenské entity (mocenské a majetkové rozdíly aj.) i ve vztazích mezi etnickými skupinami, národy apod. (viz například antropologie, nacistická, čistka, etnická, nacionalismus, stalinismus, tábor, koncentrační, terorismus, vivisekce).

etnikum (z řečtiny: *ethnos*, „rod, kmen, pospolitost“), stabilní seskupení lidí, které se vyznačuje jednotností některých reálných příznaků, odrážející se ve společenském vědomí (nejen těchto lidí samých, ale i jejich sousedů) jako jednota historických osudů v rámci jednotného sociálního organismu nebo v souvislosti s ním.

Sjednocujícími a poznávacími rysy mohou být: jazyk, náboženství, rasa aj., avšak v demografické praxi je určujícím znakem etnické sebeuvědomění, formálně vyjadřované ve vlastním názvu a reálně objektivizované v sociálních poměrech, politických akcích, kulturních preferencích, v ideologických deklaracích atd.

V etnickém vědomí (a sebeuvědomění) se odráží korelace kulturních příznaků individua s jeho sociálním postavením, vztahy a možnostmi. Společenské vědomí staví na místo etnických vlastností hned jeden z objektivních sjednocujících faktorů, hned zase jiný a chápe tuto jednotu zpravidla ve formě přesvědčení o společném původu. Proto tedy různé objektivní faktory – hned jeden, hned druhý, každý samostatně i v různých kombinacích – mohou být diagnostickými příznaky etnu (etnos).

Důležitým je to, jakou reálnou solidaritu společnost očekává od lidí, vyznačujících se danou vlastností nebo danými vlastnostmi. Přitom máme na zřeteli nikoli jakoukoli solidaritu (vždyť existuje třídní, profesionální, věková atd.), ale takovou, která je zaměřena na vytvoření, podporu, obrození (nebo zachování možností obrození) sociálního organismu – samostatné společnosti, která je schopna samostatně existovat a zajišťovat stálou výrobu na určité úrovni, chránit před živelnými pohromami sebe i svoji reprodukci.

rod:

1. [antropologie], příbuzenská skupina skládající se z lidí, kteří genealogicky odvozují svůj původ od společného předka. Rod je základní organizační jednotka pokrevního příbuzenství.

Rodová organizace převládá všude tam, kde společnost není podrobena centrální moci a kde jsou příbuzenské vztahy základem tvorby lokálních skupin a jejich kolektivního života.

Podle toho, zda se základní genealogické vztahy přenášejí z jedné generace na druhou po mateřské nebo otcovské linii, rozlišují se rody matrilineární a patrilineární (matrilinearita, patrilinearita). Jestliže pravidla rodových genealogických vztahů souhlasí s pravidly usídlení (matrilokalita, patrilokalita), pak rod představuje zároveň uzavřenou lokální jednotku (tzv. primární skupinu), v opačném případě je rod prostorově rozptýlen a schází se u příležitosti rodových slavností.

Minimální rod je skupina jednotlivců, jejíž hlavou je otec. Rozšířený rod, který zahrnuje několik generací, se může dělit na segmenty (segment rodu). Od klanu se rod liší tím, že má prokazatelného lidského předka, k němuž má každý potomek jednoznačně definovaný genealogický vztah (linie)

kmen (řecky: *fyllé*, z latinského *tribūs* pak vychází francouzský termín *tribu* a anglický *tribe*):

1. [antropologie, etnografie], jednotka politické integrace založená primárně na principu příbuzenství, bez centralizované vlády a socioekonomické stratifikace. Obvykle jde o etnický jednotné společenství, jehož příslušníci se hlásí k společnému původu. Tento typ společenského uspořádání a politické organizace je typický pro pastevecké a zemědělské společnosti, které se nacházejí na evolučním kontinuu mezi jednoduchými lovecko-sběračskými skupinami (tlupami) a socioekonomicky stratifikovanými státy. Málakterý antropologický termín je natolik proměnlivý jako „kmen“. Kmen označuje specifickou sociální a politickou organizaci, která kdysi, před vznikem státu, existovala u všech indoevropských etnik. Skládala se z menších částí, jako byly *genos* a *frátria* (frátrie) u Řeků, *gens* a *cūria* u Římanů. Všechny tyto termíny spojovaly příbuzenské organizace s politickými institucemi. Antropologové nepovažují kmenovou organizaci za vývojově nezbytnou a obecnou, americký antropolog Morton H. Fried (1923–1986) v ní dokonce vidí slepou uličku vývoje lidstva. Existenci kmene v systémech politické organizace v Africe, Americe, Asii a Oceánii považují někteří politikové třetího světa za retardující činitel v soudobém politickém vývoji tamějších států. Americký psycholog Burrhus Frederic Skinner prohlásil za neštěstí, že tribalismus se stal synonymem primitivismu a tradicionalismu. (Viz též typy sociální a politické organizace společnosti.)

kmenový svaz, uskupení kmenů (často jazykově a kulturně příbuzných) spojených různými politicko-organizačními strukturami. Vznikal zpravidla pod tlakem vojenských, politických nebo ekonomických podmínek; v jeho čele stál buď jedinec (jako v Sámově říši)

nebo kolektivní vedení (ze zástupců jednotlivých kmenů). V antropologické, archeologické a historické literatuře je termín kmenový svaz častěji používán pro rané státní formy s blíže neznámou organizační strukturou jako alternativa pojmu barbarská říše (příklad: Sámův kmenový svaz).

národ (etymologicky z latiny: *nātiō*, „narození, rod; plemeno, kmen, národ“), pojem národ můžeme historicky vysledovat do období pozdní římské republiky, kdy jej použil Marcus Tullius Cicero v pejorativním smyslu pro entitu, která je opakem společenství svobodných římských občanů. Jakožto označení skupiny lidí sdílejících jazyk a území je slovo národ známo z raného středověku. Během vrcholného středověku byly za národ (*nation*) označovány komunity univerzitních studentů pocházející ze stejné země a hovořící jedním jazykem (například na univerzitě v Praze byl rozlišován národ bavorský, český, polský a saský).

Stoupenci primordialismu zdůrazňují společný původ, dějiny a tradici, teritoriální příslušnost, sdílený jazyk jako základní kritéria národní identity. Podle primordialistů není národ produktem modernity nebo romantického hnutí 19. století reagujícího například na výzvu Velké francouzské revoluce, ale představuje pozdní (a nikoliv výlučnou) manifestaci primární etnicity vyznačující se dlouhodobou historickou kontinuitou (na způsob *la longue durée*, „dlouhé trvání“) a emocionální působivostí zastiňující jiné formy kolektivní identity.

Stanoviska primordialismu formuloval ve své polemice s modernistou Ernestem Gellnerem v devadesátých letech 20. století historik Anthony Smith, který se nicméně s tímto označením odmítl identifikovat. Oproti Gellnerovi, podle něhož je národ především sociální adaptací na nároky modernizace, industrializace a urbanizace, je Anthony Smith přesvědčen o tom, že moderní národy se vyvinuly z preexistujících skupin, jež nazývá „*ethnies*“, a které spojuje zakladatelský mýtus, kolektivní historická paměť, společná kultura, teritorium a určitá míra solidarity, pociťovaná přinejmenším elitami. Moderní národ disponující moderní technologií, ekonomikou a politickou kulturou, které zvyšují efektivitu jeho vnitřní solidarity a soudržnosti, vyrůstá z těchto archaických základů. Ve středomořském starověkém světě dosáhly určité formy proto-národního bytí například Židé, Arméni nebo Řekové, přičemž rozsáhlý proces formování národů probíhal údajně již ve středověku. Proměna z *ethnie* v moderní národ se mohla uskutečnit dvěma způsoby: aristokraticko-laterálním, nebo demoticko-vertikálním. V prvním případě například francouzská aristokracie šířila z mocenského centra elitní kulturu mezi široké vrstvy prostřednictvím byrokratických nástrojů rodícího se moderního státu. V druhém případě čeští vzdělanci a obrozenci reprezentující politicky marginální etnickou skupinu (*ethnie*) v reakci na expanzi mocensky

privilegované kultury (germanizace) prosazovali alternativní program etnické revitalizace, který vyústil do vzniku moderního národa.

Donald L. Horowitz nebo Walker Conner vztahující historický úspěch etnicity, která jako princip solidarity zastínila například třídu, ke skutečnosti, že etnicita prezentující se jako rozšířené pokrevní příbuzenství poskytuje silnější metaforický slovník sounáležitosti než alternativní formy kolektivní identity. Mezi primordialisty je řazen také Pierre L. van den Berghe, který vysvětloval projevy etnické, národní nebo rasové solidarity sociobiologickými argumenty. (Ivo T. Budil, Jaroslav Malina)

národ, moderní, nejvyšší forma etnického společenství vzniklá na podkladě společného jazyka, kultury, ekonomiky, historického vývoje i psychického založení. Jeho rozvoj nastal teprve v průmyslových společnostech, které se vyvíjely podle sociální a politické struktury a vlády a podle charakteru ekonomiky, a kdy se zároveň uskutečnily všechny podmínky pro vznik a vývoj národa. Některé národy světa procházely dlouhým vývojem od kmenové struktury a sociálně nestratifikované společnosti přes formování národností v období feudálních států až po vznik moderního národa v průmyslově vyspělých společnostech, jiné, zejména ve 20. století, se formovaly v moderní národ z kmenové struktury (například na území bývalých britských kolonií v Africe nebo na území někdejšího Sovětského svazu). Uvnitř těchto národů mohou existovat ještě jiné skupiny obyvatelstva, které se vyznačují určitými etnickými, etnografickými, jazykovými a jinými zvláštnostmi (skupina, etnografická, skupina, národnostní).

antroponymum (z řečtiny: *anthrōpos*, „člověk“ a *onoma*, „jméno“), vlastní jméno jednotlivého člověka (vlastní jméno osobní) nebo skupiny lidí (skupinové antroponymum). Antroponyma tvoří součást obecnější třídy bionym, tj. vlastních jmen živých nebo jakoby živých bytostí (*Karkulka*) a jiných organismů, jež fungují ve společenských vztazích. Jejich hlavní funkcí je označovat jedince, odlišovat je od ostatních jedinců dané třídy a identifikovat je jako jedinečné objekty. Potřeba rozlišovat jedince v dané společnosti je stará jako lidstvo samo, neboť dosud nebylo objeveno etnikum (zaniklé ani současné), které neužívalo/neužívá antroponym. První antroponyma vznikala na základě těch apelativ (jmen obecných) a jejich typů, které umožňovaly charakterizovat a tím i identifikovat nositele jména, a to přímo (*bradatý člověk* > *bradáč* > *Bradáč*), nebo přeneseně na základě metafory (*medvěd* > *Medvěd* „je silný jako medvěd“) či metonymie (*medvěd* > *Medvěd*, „zabil nebezpečného medvěda“). Jejich základní pojmenovací motivy dodnes tvoří fyzické a duševní vlastnosti pojmenovávaného (*Pavel* z latinského *Paulus*, to z *paulus*, „malý“, přeneseně „skromný“, *Pokorný*, německé *Bernard*, v němž základ *Bär*, „medvěd“ a *hart*, „tvrdý“, tedy „statný

[tvrď] jako medvěd“), jeho činnost včetně objektů, k nimž se vztahuje (*Loudal, Kovář, Fischer, „rybář“*), různé události (*Zbořil*), společenské postavení (*Dvořák, „svobodný sedlák, dvorský úředník“*, *Richter, „rychtář“*), příbuzenské, zejména synovské vztahy (*Vítovic, „syn Vítův“*, *Strejček*), vztah k jistému místu (*Lukáš* z latinského *Lucanus, „pocházející z Lukánie“*, *Zábranský, „bydlel za branou“*); v případě víry v magickou sílu vlastních jmen osobních hrají důležitou roli vlastní jména ochranná a pracovní (jméno osobní, ochranné vlastní, jméno osobní, oficiální vlastní).

V rámci vlastních jmen osobních se rozlišují:

1. Rodná / křestní jména – *Petr, Jana*. Rodné jméno je jméno nedědičné, které se na územích s dvoujmennou antroponymickou soustavou volí každému jedinci jako dodatečné jméno k zděděnému příjmení, s nímž tvoří dva základní funkční členy antroponymické soustavy (*Petr Novák, Jana Fuchsová*). Má úřední, oficiální charakter a spolu s příjmením vytváří dvoučlenné oficiální osobní jméno, které slouží k občansko-právní identifikaci jednotlivce a které nemůže být libovolně měněno; spolu s otčestvem, antroponymem odvozeným z vlastního jména otce, vytváří v některých zemích oficiální osobní jméno trojčlenné (*Sergej Dmitrijevič Kuzněcov, Naděžda Olegovna Kozlova*) atd. – Termín křestní jméno se původně užíval v křesťanských církvích, protože se jméno dávalo při křestním obřadu (křest), byl ovšem používán i pro jedince nekřtěné. Proto byl v Československu po roce 1950, kdy začaly oficiálně fungovat jen matriky civilní, zaveden termín rodné jméno, tj. jméno zapsané po zrodu. Úředním termínem užívaným v českých matričních a jiných veřejných listinách je dnes pouze jméno.

2. Příjmení – dědičné jméno rodiny tvořící zpravidla jeden z funkčních členů vícejmenné antroponymické soustavy: *Jan Fic, Jekatěrina Alexejevna Petuchova*. – V českých zemích byla příjmení zavedena patentem císaře Josefa II. z 1. 11. 1780, židovskému obyvatelstvu rakouské monarchie bylo nařízeno přijmout stálá příjmení patentem ze dne 23. 6. 1787 s platností od 1. 1. 1788. Tato závazně dědičná rodinná jména se vyvinula z příjmí, s nimi mají společné pojmenovací motivy a postupy. Rozlišují se: 2.1 Příjmení deapelativní: *Skála, Sommer, „léto“*, *Bauer, „sedlák“*, *Vrána*, k nim se druží příjmení vzniklá z ostatních druhů slov a různých slovních spojení, jako například *Osolobě, Tenkrát, Zadva, Tichý, Kraus, „kučeravý“*. 2.2 Příjmení deonymická, tj. utvořená z vlastních jmen, a to 2.2.1 deantroponymická, tj. z antroponym (*Václavík < Václav, Benda < Benedikt, Gottfried*). V jejich rámci bývá dále rozlišováno andronymická příjmení (příjmení ženy utvořené z osobního jména muže, nejčastěji jejího manžela nebo otce – *Pospíšilová*), gyneconymická příjmení (příjmení muže utvořené z osobního jména ženy, nejčastěji jeho manželky nebo

matky – *Mařák* < *Máří*), patronymické příjmení (příjmení vzniklé z příjímí v podobě patronymika – *Jankovec*), metronymické příjmení (příjmení vzniklé z příjímí v podobě metronymika – *Marušák*). Do stejné skupiny patří příjmení z etnonym (*Čech*) a jmen obyvatelských (*Kunovjánek*, „obyvatel Kunovic“). 2.3 Příjmení detoponymická, tj. vzniklá z toponym, tj. zeměpisných jmen: *Lhota*, *Žirovnický* (< *Žirovnice*), *Šmilauer*, „obyvatel obce *Schmilau*“, tj. Smilov u Štok, *Moravec* apod.

3. Oficiální vlastní jméno osobní.

4. Hypokoristika: V české lingvistické tradici jsou za hypokoristika považovány domácí, popřípadě mazlivé nebo zdobné obměny neutrálních, oficiálních vlastních jmen, zřídka apelativ v důvěrném (rodinném, přátelském apod.) prostředí. Nově je hypokoristikum chápáno širše a definováno jako expresivní obměna antroponyma nebo apelativa v neoficiálním prostředí: *Pepík*, *brácha*, *kámoš*, *Horňajs* < *Horníček* atd. Podle stupně a charakteru expresivity v dané komunikační situaci rozlišují se meliorativa, tj. hypokoristika s kladným citovým zabarvením (*Evuška*) a augmentativa / jména zveličelá, často provázená záporným citovým příznakem (*Evisko*, *Jarouš*, *babizna*). Citově neutrální vlastní jméno formově shodné s hypokoristikem je hypokoristikum formální, například *Radek*, původně hypokoristikum, dnes křestní jméno.

5. Příjímí.

6. Otčestvo – antroponymum odvozené z vlastního jména otce (*Sergej Dmitrijevič Kuzněcov*).

7. Přezdívky. Jde o neúřední, doplňková vlastní jména, která většinou charakterizují osoby, místa nebo věci a vztahují se k povolání, vlastnostem, původu apod. nositele jména. Mohou, ale nemusí obsahovat pozitivní nebo negativní hodnocení. Přezdívky osob vznikají různým obměňováním antroponym (*Květák* z *Květa*, *Stárek* jako protiklad k *Mládek*, *Kalendář* z *Kalenský*), podle vlastností fyzických (*Bidlo* podle výšky), duševních (*Švanda* – podle příjmení *Veselá*), podle zálib a koníčků (*Elektronik*), podle rodinné situace (*Řeznice* podle otce), podle určitých událostí (přezdívku *Vlčice* dostala skautka, která u táborového ohně zpívala falešně), různých oblíbených či známých osobností ze života kulturního, sportovního, podle oblíbených seriálů (*Vašut*, *Maradona*).

8. Živá jména – vlastní jména užívaná v neoficiálním styku, například jistý Jan Křenek z východní Moravy je ve své rodné obci nazýván *Janek* z *Benešek*; jména po chalupě, viz příjímí.

9. Fiktonymy(a) jsou jména přijatá k zatajení pravého jména, v případě vlastních jmen osobních jde o pseudonym (*Jaroslav Vrchlický* vlastním jménem *Emil Frída*), v jeho rámci se kromě jiného rozlišuje pseudogynekonym(um), tj. pseudonymum muže obsahující alespoň jedno jméno ženské – *Jaroslav Maria* vlastním jménem *Jaroslav Mayer*, a opačně pseudoandronym(um) – *Jiří Sumín* vlastním jménem *Amálie Vrbová*.

Skupinové antroponymum je vlastní jméno skupiny lidí, kteří tvoří jisté společenství. (Tato onomastická definice není v české ani zahraniční jazykovědě jednotně přijímána, protože někteří lingvisté nepovažují pojmenování hromadných objektů za vlastní jména.) Dělí se na:

10. obyvatelská jména – podle charakteru základového slova bývají rozlišována obyvatelská jména vlastní (*Pražan*) a obecná (*vesničan*), která se však ani v české onomastice nepokládají za jména vlastní.

11. Etnonyma.

12. Rodinná a rodová jména – *Nováčkovi, Přemyslovci*.

13. Přezdívky – *Kujebáci* (obyvatelé Vysokého Mýta).

Nepravá antroponyma jsou vlastní jména postav mytologických, pohádkových, alegorických, hraček atd., například theonyma jakožto vlastní jména bohů a bohyň – *Perun, Diana*.

bionymum (z řečtiny: *bios*, „život“ a *onoma*, „jméno“), termín bionyma zahrnuje všechna vlastní jména živých nebo jakoby živých bytostí a jiných organismů, jež fungují ve společenských vztazích. Uvnitř této třídy se rozlišují:

1. antroponyma, vlastní jména jednotlivců nebo skupiny lidí (*Jan, Češi*) a nepravá antroponyma, tj. vlastní jména smyšlených osob včetně mytologických nadpřirozených bytostí (starobylý řecký bůh *Hermés*, pohádková *Karkulka*, personifikované *Hoře* atd.).

2. Zoonyma, vlastní jména skutečných živočichů (pes *Punt'a*) a nepravá zoonyma, tj. vlastní jména živočichů smyšlených (kůň *Pegas*).

3. Fytonyma, vlastní jména rostlin: *Semtínská lípa*.

Termíny zoonymum a fytonymum jsou někdy nepatřičně užívány pro apelativní pojmenování živočichů (*býk*) a rostlin (*lípa*).

etnonymum (z řečtiny: *ethnos*, „rod, kmen, pospolitost“ a *onoma*, „jméno“), vlastní jméno či pojmenování etnické skupiny, kmene, národnosti či národa. Etnonyma patří mezi antroponyma, propriální pojmenování osob, respektive skupin lidí (skupinová antroponyma), jež tvoří součást obecnější třídy bionym (vlastních jmen pro živé objekty). Vznikají v procesu etnonymizace, při němž dochází k přeměně apelativního slova či vlastního jména (*propria*) neoznačujícího etnikum v etnonymum (němý člověk, s nímž není možno se domluvit, *němec*

> Němec). Rozlišujeme autonyma (autetnonyma) či endonyma (endo-etnonyma), jimiž se příslušníci určitého etnika nazývají sami, a exonyma (exo-etnonyma), aletnonyma či xenonyma, kterými je označují druzí.

Určitá etnická skupina může být známa pod různými etnonymy, jejichž užívání a společenská přijatelnost se postupem času mění. Některá dříve běžně rozšířená exonyma jako Cikáni, Eskymáci či Křováci, jež časem získala jistý hanlivý nádech, nahrazují neutrálnější názvy (nejčastěji endonyma) Romové, Inuité či Sanové, většinou považované za politicky korektnější. Ne vždy jsou však nově prosazovaná etnonyma přijatelná pro všechny členy daného etnického společenství: eskymáčtí Yupikové z Aljašky a Sibíře se nepovažují za Inuity, a naopak jim nevadí označení Eskymák (podle některých výkladů v jazyce algonkinských indiánů [Algonkinové] „pojídač syrového masa“, podle jiných „pletač sněžnic“); ani všechna křovácká etnika neuznávají jméno Sanové (prosazované v antropologické literatuře od 70. let 20. století namísto označení Křovák, jež může mít rasistické konotace) za obecně přijatelný kolektivní název, protože původně vznikl jako pejorativní exonymum „lidé mimo, na okraji“, jímž je obdařili Khojové. Nezřídka se ale jedná o lidové či přinejlepším bakalářské etymologie, které je třeba brát s rezervou.

endonymum (z řečtiny: *endon*, „uvnitř, vnitřní“ a *onoma*, „jméno“), též endo-etnonymum, autetnonymum či autonymum (z řečtiny: *autos*, „vlastní, svůj“), pojmenování, jímž určitá etnická či jiná skupina označuje sama sebe. Obvykle odkazuje ke jménu eponymického předka (ať již historického či legendárního), zdůrazňuje typické krajinné či jiné zvláštnosti domoviny obývané daným etnikem a vyzdvihuje jeho jedinečnost.

etnicita (z řečtiny: *ethnos*, „rod, kmen, pospolitost“), souhrn znaků (kulturní hodnoty, normy, případně jazyk aj.) charakterizující etnikum a odlišující je od jiných etnik. Prakticky ve všech společnostech jsou etnické odlišnosti spojeny s mocenskými a majetkovými rozdíly. Tyto rozdíly bývají zvláště výrazné tam, kde je etnická hranice podmíněna rasově.

antropologie, nacistická, ideologicky a politicky manipulovaná varianta biologické antropologie, která byla jakožto integrální součást nacistické doktríny (nacismus) využita k realizaci programů eugeniky, etnických čistek a holocaustu (šoa). Nacističtí antropologové, kteří byli ovlivněni sociálním darwinismem, vycházeli z teze, že sociokulturní a mentální schopnosti určité populace jsou přímým důsledkem její rasové příslušnosti (viz rasa) a že tzv. árijská rasa zaujímá nadřazené postavení v rámci rasové hierarchie. Důležitým atributem nacistické antropologie byl antisemitismus a přesvědčení o rasové degeneraci Západu, kterou může odvrátit pouze radikální politická akce včetně válečného konfliktu a masového vyhlazování příslušníků tzv. nižších ras.

Mezi předchůdce nacistické antropologie náleželi zejména Otto Ammon, Victor Courtet, Madison Grant, Ernst Haeckel, Houston Stewart Chamberlain, Alfred Ploetz, Georges Vacher de Lapouge nebo Ludwig Woltmann. Často zdůrazňovaná souvislost mezi nacistickou antropologií a rasovým učením Arthura de Gobineaua bývá přeceňována vzhledem k absenci antisemitismu a rasistického aktivismu v díle zmíněného francouzského spisovatele a diplomata.

Nacistická antropologie byla do značné míry součástí modernistického étosu, který spočíval ve snaze radikálně rekonstruovat lidskou společnost a zahrnoval mimo jiné různé kolektivní tělovýchovné, sportovní a paramilitaristické aktivity a esteticky motivovaný kult těla. Existuje bezpochyby přímá souvislost mezi rozvojem tzv. rasové hygieny v Německu, inspirované anglosaským eugenickým hnutím, a antropologického výzkumu německých badatelů v zámořských koloniích před první světovou válkou (Eugen Fischer) na straně jedné a formováním nacistické antropologie na straně druhé. Prvním profesorem rasové hygieny v Německu se stal v roce 1923 na Mnichovské univerzitě Fritz Lenz, který roku 1921 vydal společně s Erwinem Baurem a Eugenem Fischerem *Grundriss der menschlichen Erblichkeitslehre und Rassenhygiene* (Základy nauky o dědičnosti člověka a rasová hygiena, 1921), spis, který měl velký vliv na Adolfa Hitlera v době, kdy ve vězení v Landsbergu psal *Mein Kampf* (Můj boj, napsáno 1924, vydáno 1925 [1. svazek], 1926 [2. svazek], česky: nezkrácené, nekomentované vydání v roce 2000) a formuloval své antisemitské a rasistické názory a představu o vůdčí roli nordické rasy. Ačkoliv za oficiální představitele rasové ideologie byli v Německu pokládáni především antropolog a eugenik Hans Friedrich Karl Günther, autor *Rassenkunde des deutschen Volkes* (Rasová nauka německého národa, 1922, v roce 1933 16. vydání), a Alfred Rosenberg, klíčovou úlohu při šíření nacistické antropologie sehrál berlínský ústav *Kaiser-Wilhelm-Institut für Anthropologie*, v jehož čele stál až do roku 1942 Eugen Fischer a který se po roce 1933 plně přihlásil k nacistické rasistické a antisemitské ideologii včetně Norimberských zákonů. Fischerův nástupce Otmar von Verschuer a jeho asistent Josef Mengele byli odpovědní za hrůzné experimenty prováděné v koncentračních táborech. Nacistická antropologie nabyla v pojetí některých ideologů, popularizátorů a politiků (například Walthera Darré, Heinricha Himmlera, Adolfa Hitlera) výrazně manicheistické, pseudonáboženské a okultní podoby.

Institucionální existenci nacistické antropologie ukončila porážka Německa ve druhé světové válce. Odborné odsouzení nacistické antropologie zaznělo již ve 30. letech, kdy se o ně zasloužila také česká věda protirasistickým sborníkem *Rovnocennost evropských plemen a cesty k jejich ušlechťování* vydaném v roce 1934 a spisem Vojtěcha Suka *Divoši ve střední*

Evropě: Mythus rasistů o nás. Napsal Homo ferus, příslušník střeoevropských divochů (německé vydání: *Die Wilden Mitteleuropas: Der Mythus der Rassisten. Von Homo Ferus, einem der Wilden Mitteleuropas*) z roku 1938. Kritické zúčtování z pohledu antropologie a dalších věd však nastalo teprve v poválečném období, kdy byla uveřejněna řada studií a monografií; z nich svou zevrubností vyniká zvláště publikace *Die Rassenlehre des Nationalsozialismus in Wissenschaft und Propaganda* (Rasové učení národního socialismu ve vědě a v propagandě, Progress-Verlag, Darmstadt 1961) z pera německého antropologa Karla Sallera.

vivisekce (z latiny: *vivere*, „žít“ a *secare*, „řezat“), pokusy na živých bytostech (zvířatech nebo lidech) prováděné operační technikou bez znecitlivění. Z historických pramenů je známo, že experimenty na živých zvířatech a možná i na lidech prováděli již řečtí lékaři Hérofilos z Chalkédonu (330–260 př. n. l.) a Erasistratos z Keu (330–255 př. n. l.), kteří touto cestou poznávali stavbu živého těla.

Další písemné zmínky o preparování živých zvířecích těl pocházejí z období renesance, kdy získané poznatky sloužily opět rozvoji medicíny. Například profesor anatomie v Pavii – Gaspare Aselli (1581–1625) provedl vivisekci nakrmeného psa a objevil mízní cévy obsahující mízu pocházející ze stěv (*chylus*). Pokusy opakoval i s jinými zvířaty a na základě jejich výsledků rozšířil poznatky o lymfatickém systému. Podobně, lékař a prominentní člen Oxfordského filozofického klubu, neuroanatom Thomas Willis (1621–1675), využil metody vivisekce na zvířatech k získání poznatků o nervovém systému pro své stěžejní dílo *Cerebri anatome: cui accessit nervorum descriptio et usus* (Anatomie mozku, k níž přidáno popsání a používání nervů, 1664).

Časté vivisekce se prováděly zejména v období mechanistického výkladu nemocí. Typickým představitelem tohoto přístupu byl například nizozemský profesor fyziky Hermann Boerhaave (1668–1738), který vysvětloval podstatu nemocí na základě teorie korpuskulárních částic. Takové přístupy podporovaly zavádění experimentů i do lékařské praxe, avšak vzbudily již také řadu protestů proti trýznění a mučení zvířat. Velkým zastáncem vivisekcí byl například fyziolog Karl Ludwig (1816–1895), propagátor pozitivistické materialistické vědy. Stal se, mimo jiné, průkopníkem pokusů s izolovanými perfundovanými srdci, ledvinami a dalšími zvířecími orgány a vyvinul řadu důmyslných metod jak dlouhodobě zachovat jejich funkčnost. Avšak protesty proti vivisekcím sílily, podpořila je i britská královna Viktorie. Vyvrcholením snah odpůrců vivisekcí bylo v roce 1876 přijetí kompromisního Zákona proti týrání zvířat Britskou lékařskou společností, který sice povoloval lékařům s licenci provádět vivisekce, ale pouze za dodržování přísně stanovených podmínek.

Obavy, vyslovované již od 19. století, že totiž od pokusů na zvířatech není daleko k pokusům na lidech, se bohužel potvrdily za druhé světové války, kdy byli někteří vězni v nacistických koncentračních táborech podrobováni drastickým lékařským experimentům. Pokusy na lidech neblaze proslul zejména vedoucí lékař osvětivského vyhlazovacího tábora Josef Mengele (1911–1979), který měl doktorát nejen z medicíny, ale i z antropologie.

Nejrůznější pokusy na živých lidech, včetně vivisekcí, prováděla také japonská armáda od 30. let 20. století v severním Mandžusku a později i v Číně a na Filipínách. V roce 1932 zahájil armádní lékař generálporučík Širó Išii (1892–1959), pověřený vedením tzv. Výzkumné laboratoře pro ochranu před epidemiemi, program výzkumu chemických a biologických zbraní. Nedaleko Charbinu v severním Mandžusku nechal zřídit koncentrační tábor Čung-ma (známý též jako Pevnost Čung-ma), který sloužil jako experimentální pracoviště provádějící lékařské pokusy na vězňích. Po prozrazení utajovaných aktivit bylo vězení v roce 1936 uzavřeno, laboratoř přesunuta do nového působiště ve městě Pching-fang v těsné blízkosti Charbinu a začleněna do Kwantungské armády jako Oddělení ochrany před epidemiemi a pro čištění vod, zkráceně Jednotka 731. Do roku 1945 zde byly v rámci zvláštního projektu výzkumu biologických zbraní soustředěny stovky lékařů a vědců, kteří prováděli experimenty na živých lidech (amputace končetin bez anestezie, postupné odstraňování částí mozku, plic a jater, vyjmutí žaludku a přímé napojení jícnu na střeva či záměrné naočkování bakteriemi dýmějového moru, cholery, sněti slezinné a dalších nemocí), a to jak na civilistech (Číňanech, Korejcích, Mongolech), tak i válečných zajatcích (zejména Američanech). Předmětem různých pokusů se stalo více než 10 000 osob. Všem členům Jednotky 731 byla později výměnou za poskytnutí výsledků experimentů zajištěna imunita – Išii žil až do své smrti ve státě Maryland v USA, kde se věnoval výzkumu biologických zbraní, mnozí z jeho spolupracovníků působili ve vědě a výzkumu (předseda Japonské lékařské asociace) či ve veřejných funkcích (primátor Tokia, předseda Japonského olympijského výboru).

Po skončení druhé světové války vznikl proto, v návaznosti na norimberský proces s válečnými zločinci, Norimberský kodex, který stanovil základní etické principy výzkumu v medicíně, aby se tak zabránilo v budoucnu podobnému zneužití lékařských pokusů.

V roce 1964 rozvinula tyto zásadní principy kodexu Helsinská deklarace o lékařském výzkumu, ve které byl definován rozdíl mezi léčebným pokusem a pokusem neléčebným.

V celém civilizovaném světě platí v dnešní době velmi přísná pravidla o práci s laboratorními zvířaty, povolování pokusů a výzkumů na zvířatech je pod kontrolou speciálních komisí odborníků.

etnická čistka (z řečtiny: *ethnos*, „rod, kmen, pospolitost“), cílevědomé a vynucené vyhnání nebo deportace určité etnické skupiny nebo národa z konkrétního teritoria. Etnické čistky jsou často doprovázeny snahou zahladit veškeré připomínky existence odsunuté etnické skupiny. Příčiny etnických čistek mohou souviset s odlišným etnickým původem, náboženstvím, rasou, kulturou nebo politikou. Cílem etnických čistek je dosažení etnické homogenity ze strany majoritní skupiny, která o odsun minoritní etnické skupiny usiluje. Spektrum donucovacích prostředků variuje od vynuceného odchodu z konkrétního geografického teritoria a nahrazení jednoho obyvatelstva jiným až k projevům násilí na nežádoucím etniku. Agresor sahá k násilí zejména v situacích, kdy příslušníci minoritní skupiny lpí na svém teritoriu a odmítají jej dobrovolně opustit. Mnoho příslušníků vyháněného etnika tak přijde o život, čímž dochází k proměně etnické čistky v genocidu. Pojem etnické čistky (srbochorvatské slovní spojení: *etničko čišćenje*, „etnická čistka“) pronikl do povědomí veřejnosti v roce 1992 během první fáze bosenské války, kdy Srbové vyháněli muslimy z domovských území.

Etnické čistky byly uskutečněny na obyvatelstvu v bývalém Svazu sovětských socialistických republik (SSSR) za režimu Josifa Vissarionoviče Stalina (1879–1953) v letech 1924–1953. Příkladem může být deportace Čechenců a Ingušů ze severního Kavkazu do Kazachstánu a Kyrgyzstánu a Tatarů z Krymu do Uzbekistánu a Tádžikistánu v roce 1944. Na území Balkánu proběhly etnické čistky mezi Srby, Chorvaty a muslimy během válek v bývalé Jugoslávii v letech 1991–1995. Etnické čistky proběhly také na území Srbska v Kosovu v letech 1998–1999.

Význam pojmu etnická čistka kolísá a žurnalisté jej někdy užívají jako eufemismu pro genocidu. Představitelé akademických kruhů tento pojem odmítají, neboť jej nevytvořila právní teorie, nýbrž novinářská praxe. (Viz též antropologie, nacistická, stalinismus, tábor, koncentrační, terorismus, vivisekce.)

tábor, koncentrační (anglicky: *concentration camp*, německy: *Konzentrationslager*, das), instituce, jejíž zřízení vychází ze záměru soustředění větších skupin obyvatelstva na základě nejrůznějších kritérií (etnických, náboženských, rasových, třídních, politických či jiných) za účelem jejich odloučení od zbytku společnosti a následného dozoru a manipulace s nimi. Osoby v táborech zadržované nejsou válečnými zajatci ani s nimi ve většině případů neproběhlo řádné soudní řízení založené na obžalobě z konkrétního trestného činu. Koncentrační tábory mají historicky různý účel – od čistě separačních přes pracovní a indoktrinační až po likvidační (tzv. vyhlazovací tábory či tábory smrti).

Historie koncentračních táborů spadá do konce 19. století, kdy byly první z táborů tohoto druhu zřízeny na Kubě v průběhu války za nezávislost ostrova na Španělsku. Generál Valeriano Weyler založil mezi léty 1896–1897 několik táborů (první z nich v Pinar del Río západně od Havany), jejichž cílem bylo soustředit (španělsky: *reconcentración*) obyvatelstvo vesnic i menších měst do dobře chráněných center „strategických vesnic“ tak, aby protišpanělské guerilly nemohly spoléhat na jejich materiální a jinou podporu.

Samotný termín koncentrační tábor se objevil o několik let později v souvislosti s búrskou válkou (známá také pod názvem jihoafrická válka) (1899–1902), kdy jej použili kritici anglické protibúrské politiky. Anglická administrativa pod vedením Alfreda Milnera a generála Horacia Herberta Kitchenera zřídila několik táborů (zvaných uprchlické či vládní) pro rebelující búrské obyvatelstvo, které vzdorovalo plánům na sjednocení nezávislých búrských republik s Kapskem. Do táborů byly umísťovány především ženy a děti – oběti politiky spálené země, kterou se anglická vojska snažila omezit akceschopnost búrských komand úspěšně operujících díky znalosti terénu a podpoře místního obyvatelstva. Během velmi krátké doby došlo v táborech v důsledku zanedbání lékařské péče a nedostatku potravin i sanitárního zázemí k úmrtí téměř 30 000 osob, povětšinou dětí.

První „tábory smrti“ byly zřízeny v Německé jihozápadní Africe (území dnešní Namibie) v letech 1904–1907 jako součást pacifikačních opatření za povstání Hererů a Namů proti německé nadvládě. Pod vedením generála Lothara von Trothy bylo zřízeno množství táborů po celé zemi, z nichž některé měly pro kruté zacházení s internovanými jasně vyhlazovací charakter (tábor Shark Island), jiné byly pracovními koloniemi. Do táborů byly pod pohrůžkou násilí či pod falešnými sliby přemísťovány celé rodiny, v některých případech byly na zadržovaných prováděny pseudovědecké experimenty sloužící k obhajobě principů eugeniky (Eugen Fischer).

Dobře zmapovanou kapitolou jsou nacistické koncentrační tábory vzniklé za jejich vlády v Německu i jinde v Evropě (1933–1945). Prvními obyvateli nacistických táborů byli většinou političtí odpůrci a společensky diskriminovaní jedinci (tzv. asociálové, homosexuálové apod.) současně s kriminálními živly. Později tvořili nejpočetnější skupinu evropských Židů a příslušníci jiných etnik na základě ideologického klíče (Romové, Poláci apod.) a také váleční zajatci. Kromě tranzitních táborů a ghet existovalo množství táborů pracovních (Sachsenhausen) a vyhlazovacích (Treblinka) či spojujících jednotlivé účely (Osvětim, Mauthausen). Tábory mnohdy fungovaly také jako zdroje levné pracovní síly pro privátní německé průmyslové koncerny (například Siemens, I. G. Farben), které tak mají svůj podíl na hrůzách holocaustu. Pobyt v nacistických koncentračních táborech nepřežilo téměř 10 milionů

lidí (z toho více než 250 000 občanů Československa). Na mnoha místech se tábory pod vedením nacistických lékařů (Josef Mengele) staly místem lékařských pokusů s lidským organismem (viz též antropologie, nacistická, Himmler, Luitpold Heinrich, Hitler, Adolf, Rosenberg, Alfred, zákony, Norimberské).

Dalším z režimů nechvalně proslulých výstavbou koncentračních táborů byl Sovětský svaz. Od počátku 20. let 20. století zde byla budována síť primárně pracovních táborů, pro niž se vžil název gulag (odvozeno z ruského názvu: Glavnoje upravlenije ispravitel'no-trudovych lagerej [Hlavní správa nápravně-pracovních táborů], zkratka: GULAG). Pracovní užitek těchto táborů je však vzhledem k výsledkům práce a vysoké úmrtnosti zadržovaných silně diskutabilní (Kolyma). V táborech bylo během Stalinovy vlády internováno průběžně 20 milionů lidí z důvodů politických a etnických (ovšem i čistě arbitrárních), z nichž zde téměř desetina zemřela. Oficiálně byly tábory GULAG zrušeny po odhalení kultu osobnosti v roce 1960, dále však existovala řada jiných až do zániku SSSR v roce 1991.

Koncentrační tábory byly v průběhu druhé světové války budovány i na území USA. Bylo v nich shromážděno několik desítek tisíc osob především japonského, ale i německého původu, s cílem zabránit jim v případné intervenci působit ve prospěch zemí svého původu.

Po skončení druhé světové války byl v souvislosti s odhalením zločinů páchaných v nacistických táborech samotný pojem koncentrační tábor spíše opuštěn a nahradily jej jeho různé variace: internační tábor, sběrný tábor, filtrační tábor, nápravný tábor apod.

Nápravně pracovní tábory byly od konce 40. let 20. století zřizovány i komunistickým režimem v Československu, nejčastěji při rudných (uranových) dolech (Jáchymov, Příbram). Část internovaných tvořili političtí vězňové, další skupinou byly osoby odsouzené za kriminální přečiny (celkem na 20 000 osob). Otročská práce v záměrně primitivních pracovních podmínkách, špatná ochrana proti radiaci v uranových dolech a kruté zacházení s vězni za dohledu sovětských poradců vedly k tisícům úmrtí. Tábory byly povětšinou zrušeny v 60. letech, rehabilitace postižených však proběhla až po roce 1989.

Koncentrační tábory jsou i v současnosti zřizovány v zemích, jejichž režimy se vyznačují autoritářskými či totalitárními rysy vlády (Čínská lidová republika, Korejská lidově demokratická republika) nebo i jinde v obdobích válečných konfliktů.

Existuje značně obsáhlá faktografická literatura i beletrie popisující správu táborů a život v nich: Applebaum, Anne: *Gulag: A History* (2004, česky: *Gulag: Dějiny*, 2004); Friedlander, Henry (1995): *The Origins of Nazi Genocide: From Euthanasia to the Final Solution* (Počátky nacistické genocidy: Od eutanazie po konečné řešení); Kertész, Imre: *Sorstalanság* (1975, česky: *Člověk bez osudu*, 2003); Pecka, Karel (1968): *Na co umírají muži*; Pecka,

Karel (1978): *Motáky nezvěstnému*; Solženicyn, Alexandr: *Odin deň Ivana Denisoviča* (1962, česky: *Jeden den Ivana Denisoviče*, 1965); Solženicyn, Alexandr: *Arčipelag Gulag* (1973, česky: *Souostroví Gulag*, 1974).

holocaust (z řečtiny: *holos*, „celý“, *kaustos* „spálení, zápalná oběť“), původně sakrální termín ze *Starého zákona*, užívaný historiky a publicisty k označení nacistického plánu (nacismus) na vyhlazení Židů i příslušníků dalších národů nebo národností; poprvé jej použil liberální poslanec britské Horní sněmovny Samuel Elejchom 23. 3. 1943. Oproti označení holocaust, který sugeruje jakousi posvátnou souvislost, dávají Židé sami přednost názvu *šoa* („hrůza, katastrofa“), aby se nezapomnělo, že šlo o vyvraždění milionů nevinných lidí.

Nacistický program vyhlazení židovské rasy (rasismus) navazuje na starší antisemitismus, liší se od něj technickou nelidskostí masového zabíjení i pseudovědeckým „zdůvodněním“. Myšlenku eliminace Židů z Evropy naznačil Adolf Hitler (1889–1945) v knize *Mein Kampf* (Můj boj, napsán 1924, vydán 1925 [1. svazek], 1926 [2. svazek], česky 2000 [nezkrácené, nekomentované vydání]) a po svém nástupu k moci ji začal prakticky provádět, když prostřednictvím diskriminace a teroru nutil Židy k emigraci. Jako jedna z ideologických zásad nacistického Německa směřující k vyvraždění židovského obyvatelstva (od 30. 1. 1939) se stala součástí státní politiky. Na jaře 1941 oznámil Hitler svůj úmysl sáhnout ke „konečnému řešení“ (*Endlösung*) židovské otázky, tj. k fyzické likvidaci Židů. Vlastní organizovaná genocida začala po napadení Sovětského svazu Německem v červnu 1941; v lednu 1942 byl na schůzce nacistického vedení schválen plán na „konečné řešení“, který se měl týkat v Evropě asi 11 milionů Židů. Původně měly likvidovat Židy speciálně vyčleněné jednotky SS, posléze byl zvolen „efektivnější“ způsob židovských transportů do koncentračních táborů, kde byli Židé vyvražďováni za použití Cyklonu B (původně pesticidu).

V Protektorátu Čechy a Morava se protižidovský teror zостřil po příchodu Reinharda Heydricha (1904–1942) do Prahy; od listopadu 1941 šly první transporty Židů do Terezína, z tohoto „předpekli“ odcházely pak do koncentračního tábora v Osvětimi. Výsledek holocaustu v protektorátu: ze 118 000 Židů na počátku okupace byly fyzicky zlikvidovány 87 154 osoby (Terezínem jich prošlo 73 608); odhaduje se, že válku přežilo jen 15 % českých Židů. Podíl na holocaustu náleží i některým německým satelitům: Dánsku, Chorvatsku, vichystické Francii, Maďarsku, Rumunsku, naopak Bulharsko i Itálie se k holocaustu nepřipojily; ze Slovenska zahynulo asi 70 000 Židů, evropských Židů bylo fyzicky likvidováno na 6 milionů.

šoa (z hebrejštiny: *šoa*, „hrůza, katastrofa“), termín užívaný Židy pro holocaust za nacismu.

odsun Němců, označení pro masové deportace německého obyvatelstva z Československa po druhé světové válce; mnichovskou dohodou a okupací (1939–1945) se vztah Čechů k sudetským Němcům velice přiosvětlil – hledal se způsob řešení postavení Němců v poválečné Československé republice (ČSR). První náznaky návrhů řešení se objevily již v letech 1938–1939: rané varianty Edvarda Beneše (1884–1948) nepočítaly s „úplným“ odsunem německého obyvatelstva, ale s odstoupením části pohraničí Německu, případně vytvořením odděleného území s německým obyvatelstvem s vlastní správou v rámci ČSR. V dalších letech (1940–1943) vzniklo ještě několik variant, které však stále nepočítaly s odsunem. Zásadní změnu v pohledu na poválečné uspořádání přinesla heydrichiáda (Heydrich, Reinhard). V roce 1943 získal Edvard Beneš na jednání se zástupci USA, Velké Británie a SSSR souhlas k vysídlení sudetských Němců, převládla idea národního státu, idea odsunu.

Po květnu 1945 – dvě etapy: 1. tzv. divoký odsun – hromadné, spontánní a téměř neorganizované vyhánění, které postihlo asi 660 000 Němců (pochody z Brna, z Chomutova apod., tzv. ústecký masakr); 2. organizovaný odsun (stanovila jej postupimská konference) – přípravy probíhaly od srpna 1945 do poloviny ledna 1946, během nich byla část německého obyvatelstva shromažďována ve více než stovce internačních táborů. První transport odjel, do americké zóny, 25. 1. 1946. Až do října 1946, kdy byly transporty zastaveny, odjíždělo přibližně čtyři až šest vlaků denně. Celkem bylo v této etapě odsunuto na 2 miliony 256 000 Němců (z toho asi jedna třetina do východního sektoru Německa a do Rakouska), v ČSR jich zůstalo ca 240 000. V letech 1947–1948 došlo ještě k tzv. dodatečnému odsunu, kterým se slučovaly rozdělené rodiny a k dalším individuálním odsunům (do roku 1949), takže k 15. 6. 1949 zůstalo v ČSR asi 177 000 Němců, většinou antifašistů, specialistů a osob ze smíšených manželství (1,3 % obyvatel republiky); značná část z nich se v pozdějších letech vystěhovala především do Spolkové republiky Německo.

Postupimská konference uznala nutnost odsunu německého obyvatelstva rovněž z Maďarska a z Polska (kapitola XIII. postupimského protokolu).

24.09.2009

etnická kultura, soubor prvků kultury jednoho etnika (etnosu). Neshoduje se vždy s etnografickou kulturou a nevytváří vždy samostatnou kulturu jako ucelený a všezahrnující systém.

etnická menšina, společenství občanů žijících na území daného státu, kteří se odlišují od ostatních občanů zpravidla společným etnickým původem, jazykem, kulturou a tradicemi, tvoří početní menšinu obyvatelstva a zároveň projevují vůli být považováni za národnostní

menšinu za účelem společného úsilí o zachování a rozvoj vlastní svébytnosti, jazyka a kultury a za účelem vyjádření a ochrany zájmů jejich společenství, které se historicky utvořilo.

Například v České republice jsou v současné době oficiálně deklarovány tyto národnostní menšiny: Bulhaři, Chorvati, Maďaři, Němci, Poláci, Romové, Rusíni, Rusové, Řekové, Slováci, Srbové, Ukrajinci, Vietnamci a další.

etnická skupina, historicky vzniklá skupina lidí, kteří mají společný původ (mnohdy zakotvený již v rodové a kmenové společnosti (rod, kmen) v období prehistorie, protohistorie nebo starověku), rasový typ, jazyk, materiální a duchovní kulturu, mentalitu, tradice a obývají společné území. Na rozdíl od sociálních skupin jsou etnické skupiny stálé, unikátní a liší se vzájemně také antropologickým složením – příslušníci každé etnické skupiny náležejí zpravidla k určitým výrazným typům a rasám.

Kromě toho je pro etnické skupiny charakteristické i určité území, na kterém buď vznikaly, nebo se po dlouhou dobu vyvíjely. Toto území není vždy totožné s územím státu; častěji zaujímá etnická skupina menší území uvnitř státu, nebo území větší a pak zasahuje i do států sousedních (v Evropě například Maďaři, Poláci aj.).

V některých případech, zejména na území bývalých britských a francouzských kolonií v západní Africe neodpovídají hranice států vůbec přirozeným hranicím etnických skupin, takže příslušníci téže etnické skupiny (například Fulbové nebo Hausové) žijí v různých státech s odlišným hospodářským, společenským a politickým zřízením.

etnický antagonismus, nepřátelství nebo konflikty mezi různými etnickými skupinami nebo komunitami.

jazyk:

1. [anatomie], *lingua*, též *glossa*;
2. [jazykověda], systém vyjadřovacích a dorozumívacích prostředků znakové povahy. Rozlišují se tyto typy: 1. jazyk přirozený, jazyk užívaný příslušníky lidského (nejčastěji národního) společenství k ústnímu a písemnému sdělování; 2. jazyk mrtvý (vymřelý), jazyk, který už nemá rodilé mluvčí; 3. jazyk živý, jazyk dosud užívaný k dorozumívání a vyvíjející se; 4. jazyk umělý, jazyk nevzniklý přirozeným vývojem, ale vytvořený jedincem (esperanto, programovací jazyk); 5. jazyk dorozumívací, označovaný též *lingua franca*, jazyk užívaný v mnohojazyčných státních celcích či oblastech, kde pro podstatnou část uživatelů není mateřštinou; 6. jazyk úřední, zákonem stanovený jazyk, v němž je v daném státu možné vést úřední právně platná jednání, respektive, do něhož je nutné při úředním jednání cizinců tlumočit; 7. jazyk národní, jazyk národa, jeho reprezentativní znak; 8. jazyk mateřský (mateřština), jazyk, který si mluvčí v dětství osvojil jako první; 9. jazyk druhý, v bilingvním

prostředí jazyk ovládaný na úrovni mateřského, ale osvojený později, zpravidla nikoli výukou, ale v komunikaci; 10. jazyk cizí, jazyk jiného národního společenství, osvojený učením. (Viz též jazykověda, jazyky světa, typologie, jazyková.)

3. [antropologie], jazyk tvoří symbolickou bázi každé kultury a je základem kognitivních systémů, které příslušníci určité společnosti používají k interpretaci sociální zkušenosti a vytváření chování. Prostřednictvím jazyka spolu lidé komunikují, předávají si znalosti a dovednosti, popisují věci, jevy, akce a myšlenky a interpretují realitu. Jazyk je důležitým nástrojem transmise sociokulturních regulativů a kulturních idejí v geografickém prostoru i prostředkem uchování kulturní kontinuity v čase. Obecně je možné konstatovat, že jazyk je základním atributem člověka a jeho výzkum umožňuje hlouběji pochopit lidskou podstatu. V rámci antropologie se studiem jazyka zabývá lingvistická antropologie, jejímž cílem je postihnout vztahy mezi jazykem, myšlením a kulturou. Původně byly objektem výzkumů lingvistické antropologie jazyky preliterárních společností. Postupně se však spektrum zájmů lingvistických antropologů rozšířilo o vývojové a komparativní studium jazykových systémů moderních společností. Charakteristickým rysem výzkumů současné lingvistické antropologie je důraz na studium řeči a jazyka v konkrétním sociokulturním kontextu.

Předmět výzkumů lingvistických antropologů – jazyk, je možné definovat jako systém znaků (zvukové nebo písemné povahy) umožňující lidskou komunikaci. Tato definice nepopírá, že komunikace existuje i na subhumánní úrovni, ale explicitně upozorňuje na znakový a symbolický charakter lidské komunikace. Podstatu znaku jako smyslově vnímatelného objektu nebo jevu, který zastupuje, reprezentuje nebo označuje jiné objekty či jevy, lakonicky vymezil již v roce 1934 německý psycholog a průkopník psycholingvistiky Karl Bühler (1879–1963) konstatováním, že znak je něco, co stojí místo něčeho jiného. Teorii znaků a základy sémiotiky rozpracoval americký logik, filozof a matematik Charles Sanders Peirce (1839–1914), který znaky označil za základní elementy lidského myšlení. Peirce při studiu znaků zavedl triádu vzájemně spjatých pojmů „objekt“, „vehikulum“ a „dispozice“, jimiž schematicky označil vrcholky relačního trojúhelníku. Objekt představuje konkrétní předmět, o kterém se hovoří, vehikulum slovo, jež daný předmět zastupuje, a dispozice odráží společnou schopnost mluvčího i adresáta přiřazovat zastupující vehikulum k zástupnému objektu. Peirce na základě vztahu znaků s objekty, které označují (zastupují), vytvořil klasifikaci, která znaky dělí na „ikon“, „index“, a „symbol“. U ikonu je souvislost mezi označujícím znakem a označovaným objektem nebo jevem dána jejich vnější podobností. Ikony vystupují například v podobě realistických obrazů, fotografií, map, soch, piktogramů aj. Typickou ukázkou ikonu může být stylizovaná dětská kresba slunce nebo stromu, vykazující

obrazovou podobnost mezi znakem a zobrazeným objektem. Za index (příznak, symptom) Peirce označil znak vyjadřující určitou příčinnou nebo věcnou souvislost věcí a jevů nebo částí a celku. Například kouř je indexem ohně apod. Jako symbol označil znak, jehož podoba již nevykazuje žádný vztah podobnosti nebo kauzality k jevu nebo objektu, který označuje. Symboly reprezentují třídu znaků, jejichž podoba a význam vznikly a jsou sdíleny na základě konvence, přičemž vztah označujícího a označovaného je dán dohodou. Americký antropolog českého původu Zdeněk Salzmann (narozen 1925) v této souvislosti mluví o arbitrárnosti – neexistenci vnitřního vztahu mezi formou významové jednotky jazyka a objektem či jevem, který jednotka zastupuje. Typickou ukázkou symbolu je psané nebo mluvené slovo. Slova (symboly) tvořící lidský jazyk jsou kombinacemi zvuků vystupujících v podobě významotvorných hlásek, jimž příslušníci určitého jazykového společenství přiřkládají obecně zavedený a sdílený význam.

Každý jazyk obsahuje konečný počet slov spojených s jedním nebo více významy. Soupis všech slov, která daný jazyk obsahuje, se nazývá „lexikon jazyka“. Studujeme-li jazyk jako znakovou soustavu sloužící ke komunikaci, je možné postihnout jeho tři základní dimenze prostřednictvím sémiotické analýzy. Podle amerického filozofa Williama Charlese Morrise (1903–1979), který programově navázal na dílo Charlese Peirce, zahrnuje sémiotika jako věda o znacích tři základní subdisciplíny – sémantiku, syntaktiku a pragmatiku. Sémantika se zabývá studiem významu znakových soustav, syntaktika zkoumá vzájemný vztah znaků a pravidla jejich skladby a pragmatika analyzuje vztah znaků k uživateli. Vedle sémiotiky hrají při studiu jazyka významnou roli také lingvistická fonologie a morfologie. Předmětem fonologie je výzkum zvukové stránky přirozeného jazyka, zejména studium funkcí hlásek a pravidel jejich spojování do podoby jazykových struktur, které jako celek vytvářejí fonologický systém. Základní jednotkou fonologické analýzy je foném, který lze definovat jako nejmenší zvukovou jednotku, která umožňuje odlišit mezi sebou různá slova. Fonologie, na rozdíl od fonetiky, která zkoumá výhradně akustickou, auditivní a artikulační stránku jazyka, studuje zvukový systém jazyka i z hlediska schopnosti fonémů rozlišit význam větších celků. Předmětem lingvistické morfologie (tvarosloví) je výzkum hláskových kombinací, jejich sledů a pravidel, podle nichž jsou vytvářeny základní, dále nedělitelné jazykové sémantické jednotky. Základní jednotkou morfologické analýzy je morfém, který lze definovat jako nejmenší vydělitelnou sémantickou jednotku – část slova, která je nositelem věcného nebo gramatického významu. Morfologie studuje jak inventář nejmenších, význam modifikujících jazykových výrazů, tak pravidla, podle nichž se tyto jazykové jednotky užívají a spojují, aby vytvořily slova.

Význam fonologické a morfologické analýzy je dán skutečností, že jazyky se skládají z oddělených jednotek (prvků), které jsou různým způsobem kombinovatelné pro přenos různých sdělení. Například základem existence různých abeced je fakt, že jednotlivá písmena, která sama o sobě většinou nemají žádný význam, lze spojovat a kombinovat do vyšších smysluplných celků – slov a vět. Různé světové jazyky spojuje skutečnost, že používají malý počet hlásek k vytvoření velkého počtu slov. Hlávky ale nejsou pouze jednotkami jazyka, které lidé opakovaně kombinují, když spolu mluví. Slova jsou složena podle gramatických pravidel daného jazyka tak, aby umožnila přenášet celkové sdělení věty. Tím, že lidé v průběhu socializace dokonale ovládnou slovní zásobu svého jazyka společně s pravidly umožňujícími správně skládat slova do vět, mohou mluvčí i posluchači s velkou přesností odesílat i přijímat velmi složitá sdělení. Lidský jazyk z tohoto hlediska představuje nejpřesnější a nejkompexnější systém komunikace v nám známém univerzu.

Na lidském jazyce je úžasná jeho schopnost spojovat konečné množství slov do nekonečného počtu smysluplných vět. Znalost lingvistických pravidel – gramatiky mateřského jazyka, jejímž prostřednictvím se základní jazykové prvky (hlávky a slova) skládají do vyšších významových celků, – je přitom nevědomá a její používání je intuitivní. Již v průběhu 1. až 3. roku života si děti osvojí tisíce typů symbolů a slov, které dokáží podle gramatických pravidel správně spojovat do větných celků. Proto také rodilí mluvčí nemusí dlouho a složitě přemýšlet o tom, jak správně vytvořit ve své mateřštině větu nebo porozumět nějakému sdělení. Skutečnost, že se děti učí rodný jazyk bez zjevného úsilí, se pokusil vysvětlit americký lingvista židovského původu Noam Chomsky (narozen 1928) prostřednictvím teorie o vrozených předpokladech k osvojení jazyka v raném dětství. Chomsky je přesvědčen, že existuje geneticky zabudovaná, vrozená univerzální gramatika, která dětem umožňuje, aby se jako rodilí mluvčí naučily v poměrně krátké době správně mluvit jakýmkoliv světovým jazykem.

Významnou charakteristikou jazyka je symboličnost slov a vět, umožňující hovořit a přemýšlet o věcech a jevech, které nejsou empiricky registrovatelné nebo jsou v čase i prostoru vzdálené. Proto můžeme například mluvit o člověku, který není právě přítomen, neboť jazykové symboly mohou v naší mysli představu této osoby vyvolat. Prostřednictvím jazyka lze vytvářet i svět, který existuje výhradně v lidské fantazii. Proto se součástí lidské kultury staly pohádky a mýty, detailně popisující kouzelné skřítky, neviditelné duchy, mocné bohy či zlé demony. Symboličnost jazyka našla své vyjádření také v umělém jazyce vědy. Například matematické symboly umožňují vědcům popisovat a analyzovat jevy, procesy a zákonitosti, které se v našem reálném fyzikálním světě nevyskytují, ale hypoteticky mohou

existovat v alternativní realitě. Klasickým příkladem může být teorie relativity Alberta Einsteina, lapidárně vyjádřená rovnicí $E = mc^2$. Lidská schopnost zmocňovat se světa prostřednictvím sítě pojmů a kategorií vedla kulturní antropology k formulování hypotézy, podle níž kultura představuje symbolickou konstrukci – systém symbolů a významů, jejichž prostřednictvím lidé interpretují své chování i realitu, která je obklopuje. Studium jazyka se tak stalo důležitým klíčem k pochopení významů, které lidé v dané společnosti přičítají světu, a tedy i podstatě zkoumané kultury.

Poprvé si antropologové a antropoložky uvědomili význam studia jazyků ze zcela praktických důvodů. Realizace antropologického terénního výzkumu vyžadovala od výzkumníka schopnost komunikovat se svými informátory v jejich mateřštině, neboť práce s tlumočníky často vedla ke zkreslení získaných informací. Proto se součástí přípravy na terénní výzkum stala výuka jazyka zkoumaných domorodců, která pokračovala i v době antropologova pobytu v terénu. Rozvoj lingvistické antropologie urychlila na počátku 20. století snaha antropologů získat informace o mizejícím světě preliterárních společností, včetně jejich jazyků. Proto se američtí antropologové zaměřili na studium slovní zásoby a gramatiky indiánských jazyků s cílem uchovat informace o jejich existenci budoucím pokolením. Jedním z důsledků výzkumu domorodých jazyků bylo, že si antropologové uvědomili úzké sepětí jazyka a kultury studované společnosti. V ohnisku výzkumů americké lingvistické antropologie se tak ocitlo testování teorie lingvistického relativismu (Sapir-Whorfova hypotéza), podle níž jazyk (slovní zásoba a gramatika) determinuje vnímání a interpretaci světa. Mezi konkrétní podněty, které podnítily zájem antropologů o studium vztahů mezi jazykem, myšlením a kulturou, patřilo zejména zjištění, že jazyk hraje důležitou roli jako nástroj vnímání, klasifikace a konstrukce významů, kterou lidé přikládají přírodní a sociokulturní realitě.

Snaha antropologů objasnit, jak lidé v různých kulturách prostřednictvím kognitivních systémů a jazykových kategorií vnímají, klasifikují a organizují realitu, vedla ve druhé polovině 20. století ke vzniku kognitivní antropologie a jejích subdisciplín – etnovědy a etnosémantiky. Proto se při studiu cizích kultur staly předmětem výzkumů lingvistických antropologů nativní klasifikační soustavy („folktaxonomie“) a sémantické oblasti („domény“), které vyjadřovaly podstatné hodnoty, normy a ideje studované kultury. Důraz na studium jazyka je typický také pro symbolickou antropologii, která ve druhé polovině 20. století učinila dominantním předmětem antropologických výzkumů kulturu, vymezenou jako systém symbolů a významů sdílených členy určité kultury. Paralelně s kognitivní a symbolickou antropologií se rozvíjel také směr etnografie řeči (etnografie komunikace), v centrálním zájmu

je výzkum řečových aktů v konkrétní sociální situaci a kulturním kontextu. Obecně je možné konstatovat, že výzkum jazyka jako symbolické báze každé kultury představuje jedno ze základních témat současné antropologie.

Výzkum vztahu jazyka, myšlení a kultury jako předmětu lingvistické antropologie přispěl také k rozvoji antropologické metodologie. K tvořivému uplatnění jazykovědných metod v antropologii došlo například při vzniku jednoho z nejvýznamnějších směrů druhé poloviny 20. století, francouzské strukturální antropologie. Jak přiznává její zakladatel, francouzský sociální antropolog Claude Lévi-Strauss (narozen 1908), zásadním podnětem pro vytvoření základů strukturální metodologie mu byly poznatky Pražského lingvistického kroužku, konkrétně principy fonologie, které formuloval ruský lingvista Roman Osipovič Jakobson (1896–1982). Inspirativní dialog mezi strukturální antropologií a lingvistikou pokračoval i v době vrcholného strukturalismu, kdy se Lévi-Strauss ve své interpretaci nativních mytologií amerických indiánů inspiroval teorií transformační gramatiky amerického lingvisty Noama Chomskyho. V americké antropologii našla lingvistika své uplatnění zejména v rámci kognitivní antropologie, která učinila významným nástrojem antropologické analýzy kultur metodu komponentní analýzy. V průběhu existence antropologie se tak stal výzkum vztahu jazyka a kultury, stejně jako využití lingvistických metod v antropologii, jedním ze základních atributů lingvistické antropologie.

Kdyby nebylo jazyka, neznali bychom dobro ani zlo, pravdu ani lež, příjemné ani nepříjemné. Jazyk nám umožňuje porozumět tomu všemu. I život a smrt jsou v moci jazyka.

jazyky světa, podle různých pramenů je na světě v současnosti zaznamenáno více než 33 000 přirozených jazyků, z nichž však jen menší část (3 000–7 000) jazykovědci uznávají jako samostatné; důvodem je nezřetelná hranice mezi jazyky a dialekty – například mnohé z čínských dialektů (čínština) jsou si vzájemně nesrozumitelné, a přesto se považují za nářeční formy jednoho jazyka; naproti tomu běloruština, katalánština nebo slovenština se v procesu formování novodobých národů ustavily jako samostatné jazyky, přestože jsou velice blízké ruštině, španělštině či češtině.

Podle genetické příbuznosti jsou jazyky řazeny do jazykových rodin (bývá jich porůznu uváděno 94–218), odvozovaných od společného prajazyka. Nejrozšířenější jsou jazyky náležející do indoevropské jazykové rodiny: uvádí se jich celkem až 443 a hovoří jimi 44–48 % obyvatel planety, tj. zhruba 2,8–3,1 miliardy lidí. Podle počtu mluvčích dále tvoří největší rodiny tibetočínské jazyky (399 jazyků; 1,3 miliardy mluvčích; pětina lidstva), nigerokordofánské jazyky (1 514 jazyků; 358 milionů mluvčích; 5,5 % lidstva), afroasijské jazyky (též semitohamitské, 353 jazyky; 340 milionů mluvčích; 5,2 % lidstva), austronéské

jazyky (či malajsko-polynéské, 1246 jazyků; 312 milionů mluvčích; 4,8 % lidstva), drávidské jazyky (73 jazyky; 222 miliony mluvčích; 3,4 % lidstva), altajské jazyky (64 jazyky; 145 milionů mluvčích; 2,4 % lidstva), japonština (127 milionů mluvčích; 2 % lidstva), austroasijské jazyky (168 jazyků; 101 milion mluvčích; 1,6 % lidstva) a skupina jazyků tai-kadai (74 jazyky; 78 milionů mluvčích; 1,2 % lidstva). (Uváděné počty mluvčích jsou orientační; vycházejí z odhadů za rok 2006, kdy světová populace hypoteticky dosáhla 6,5 miliardy lidí.)

Z regionálního hlediska plná třetina všech jazyků světa (2 269) připadá na Asii (3,5 miliardy mluvčích, tj. 54 % světové populace), necelá třetina (2 092) má původ v Africe (676 milionů mluvčích; 10,4 % světové populace), pětina v pacifické oblasti (1 310 jazyků; 6 milionů mluvčích; 0,1 % světové populace) a necelých 15 % v Americe (1 002 jazyky; 48 milionů mluvčích; 0,8 % světové populace); evropských jazyků je relativně nejnižší počet (239 jazyků; 3,5 %), avšak hovoří jimi více než čtvrtina lidstva (1,7 miliardy obyvatel).

Nejvíce lidí na světě (asi 1,2 miliardy, tj. 18,5 %) mluví čínsky (respektive některým ze sedmi dialektů čínštiny), na druhém místě se nachází angličtina (asi 0,5 miliardy, tj. 7,7 %), jež dnes plní roli mezinárodního dorozumívacího jazyka, třetí pozici zaujímá hindština (476 milionů, 7,3 %), čtvrtou španělština (409 milionů, 6,2 %), na pátém místě se nachází ruština (279 milionů, 4,3 %) a na šestém arabština (235 milionů, 3,6 %).

Z hlediska počtu uživatelů, rozšíření ve funkci druhého či úředního jazyka, hospodářského a kulturního významu a rovněž politické váhy v současném světě patří do kategorie světových jazyků vedle již zmíněné japonštiny též portugalština (218 milionů), bengálština (215 milionů), indonéština s malajštinou (175 milionů), francouzština (130 milionů) a němčina (123 miliony). Těmito jazyky mluví celkem asi 3,8–4,2 miliardy lidí (podle toho, zda počítáme i ty, kdo jich užívají ve funkci druhého jazyka), tedy bezmála dvě třetiny lidstva. Naproti tomu zhruba 90 % z celkového počtu 6 912 živých jazyků (jež uvádí prestižní publikace Gordon, Raymond G., Jr., ed., *Ethnologue: Languages of the World*, 15. vydání, Dallas, Texas: SIL International 2005) používá méně než 100 000 lidí, přibližně 46 jazyků má jen jediného rodilého mluvčího a okolo 2 400 jazyků je na pokraji vymizení: ročně zanikne asi deset jazyků.

Kontakty, střetávání a míšení různých etnik v průběhu historického vývoje provázejí procesy vzájemného ovlivňování a prolínání nepříbuzných jazyků; výsledek jazykového sblížení se projevuje jako *substrát* (pozůstatky jazyka podmaněného etnika v jazyce podmanitelského etnika), *adstrát* (stopy vzájemného působení dvou jazyků či kultur při soužití různých etnik na společném území nebo styk jazyků v pomezí oblasti, při němž

nezaniká ani jeden z nich) a *superstrát* (zanikající jazyk dobytých, kteří převzali jazyk podmaněného obyvatelstva vzhledem k jeho početní převaze či kulturní nadřazenosti).

Na základě kontaktu vojensky a ekonomicky dominantního etnika (například evropských kolonistů) s místními obyvateli vznikala v minulosti řada tzv. kontaktních jazyků, označovaných jako *pidžin* (pidgin). Měly sloužit omezeným komunikačním účelům, zejména v obchodním styku. Jako jejich základ posloužila většinou angličtina (méně častěji francouzština, španělština či portugalština), mají limitovaný slovník, a protože jejich účinnost závisela na rychlosti, jakou je lze ovládnout, mají i podstatně redukovanou gramatickou strukturu. Pokud se pidžin začne používat v širším okruhu komunikačních situací a stane se mateřštinou určitého společenství, hovoříme o kreolštině; typickým příkladem kreolizace je vývoj pidžinu *tok pisin* (neomelanéština), odvozeného z angličtiny a austronéských jazyků, který se stal jedním z úředních jazyků Papuy-Nové Guineje. Velká většina pidžinů a kreolštin se nachází v pobřežních oblastech rovníkového pásu, kde díky obchodu vyvstala potřeba navázat pohotově kontakty mezi mluvčími různých jazyků. V přístavech Středomoří sloužil od středověku do 19. století interkulturní komunikaci pidžin *sabir*, směs románských jazyků, arabštiny a řečtiny, známější pod názvem *lingua franca* („jazyk Franků“, tj. Západoevropanů).

Jazyky umělé: Vedle přirozených jazyků, které se vyvíjejí spontánně a slouží k běžnému dorozumívání mezi lidmi, existují rovněž jazyky umělé (plánované, vyvíjené, modelové či konstruované, *conlang*). Cílem jejich tvůrců bylo najít obecně srozumitelný, snadno osvojitelný prostředek mezinárodní komunikace se zcela pravidelnou gramatikou a jednoduchou slovní zásobou, oprostěný od všech výjimek, redundance a komplikovanosti národních jazyků. Pomineme-li rané úvahy humanistických učenců o potřebě překonat babylonské „změnění jazyků“ vytvořením umělého univerzálního jazyka (jeho prospěšnost zvažoval i Jan Amos Komenský), konkrétní pokusy o realizaci této myšlenky přinesla až éra osvícenství, zvláště 18. a 19. století. Snahy autorů se zaměřovaly několika směry: na vytváření zjednodušených adaptací latiny, případně dalších klasických jazyků, na zjednodušení gramatiky a slovní zásoby živých národních jazyků a posléze na zcela apriorní, tj. od základů uměle vytvořené jazyky. Za nejstarší známý projekt z první skupiny bývá označován jazyk, který vytvořil neznámý německý filozof používající pseudonym *Carpophophilus* (1734) – vycházel přitom z latiny s prvky převzatými z jiných jazyků (například hebrejštiny) a zavedl podstatně zredukovanou abecedu (na 16 písmen). Z novějších pokusů vzbudil pozornost zejména projekt *Latino sine flexione* (Latina bez ohýbání slov; publikováno v článku *De latino sine flexione* v *Revista de mathematica*, 1903), který zveřejnil italský matematik Giuseppe Peano (1858–1932). Jak napovídá jeho název, jde o latinu „bez

ohýbání“, oprostěnou o většinu slovesných tvarů (kromě infinitivu) a pádových koncovek, takže připomíná izolující jazyk typu čínštiny. První nástin zjednodušeného pomocného jazyka s gramatikou oprostěnou od všech nepravidelností a slovní zásobou z latiny a francouzštiny, *langue nouvelle*, zveřejnil v roce 1765 francouzský ekonom a encyklopedista Joachim Faiguet de Villeneuve (1703–1780); podobného typu byl i návrh „univerzálního jazyka“ (*langue universelle*), umožňujícího základní komunikaci pomocí systému 1500 „kořenů“ a 100 modifikujících sufixů, který roku 1836 předložil Augustin Grosselin (1800–1878), a analogické projekty na základě němčiny a dalších jazyků, včetně jazyků slovanských.

Mezi apriorními jazyky patří k nejzajímavějším výtvorům *solresol*, univerzální „hudební“ jazyk z roku 1817, jehož tvůrce, francouzský učitel Jean François Sudre (1787–1862), sestavil slovní zásobu výhradně ze solmizačních slabik (do, re, mi, ...); k záznamu mluveného slova tak bylo možno použít noty a sdělení zahrát na hudební nástroj. I tento pokus ovšem zůstal spíše jen hříčkou pro pobavení úzkého kruhu intelektuálů.

Při tvorbě konstruovaných jazyků smíšeného typu poprvé zaznamenal mezinárodní úspěch německý katolický kněz Johann Martin Schleyer (1831–1912) se svým jazykem *volapük* („světová řeč“, 1879). Používá slova převzatá z živých evropských jazyků, avšak v krajně zjednodušené podobě (hlavně ve tvaru jednoslabičných morfémů), často s arbitrárními hláskovými změnami, část slovní zásoby (například číslovky) nemá obdobu v přirozených jazycích (zčásti tak jde o apriorní jazyk sestávající ze zcela libovolně vymyšlených prvků). Užíval se do 90. let 19. století, kdy jej vytlačilo *esperanto*. První návrh esperanta zveřejnil roku 1887 polský lékař Ludwik Łazarz Zamenhof (1859–1917) ve své učebnici, kterou vydal pod pseudonymem Dr. Esperanto (= „doufající“). Tato první učebnice, vydaná roku 1887 ve Varšavě, byla v ruském jazyce (název: *Международный язык*), téhož roku vyšla verze polská, německá a francouzská, roku 1888 byla publikována verze anglická a učebnice *Dua libro de l'lingvo internacia* – již celá v esperantu. Propracovanější verze gramatiky doplněná cvičebnicí a slovníkem vyšla roku 1905 pod názvem *Fundamento de Esperanto* (česká verze 1909). Esperanto představuje takzvaný aposteriorní umělý jazyk, eklekticky čerpající slovní zásobu i morfologické rysy z románských a germánských jazyků, ale například i z řečtiny, což mu ubírá na přirozenosti. Jednoduchostí gramatických pravidel a lexika si však získal širokou oblibu, používá se ve 115 zemích a počet jeho uživatelů se odhaduje na 2 miliony (z toho až 2000 „rodilých mluvčích“). Esperantské hnutí se rozdělilo v roce 1907, kdy Delegation pro přijetí pomocného mezinárodního jazyka po šesti letech zkoumání navrhla řadu lexikálních změn a zjednodušení gramatické struktury esperanta, avšak poté, co Ludwik Łazarz Zamenhof navrhovanou revizi odmítl, část esperantistů přešla k užívání nové varianty

označované jako *ido* („odnož, potomek“). Pokus o přehodnocení dosavadních přístupů a o vytvoření pomocného dorozumívacího jazyka, jehož slovní zásoba i gramatická struktura měla více než dosud odpovídat charakteru přirozených živých jazyků, učinil v roce 1922 estonský profesor Edgar de Wahl (1867–1948). Jeho jazyk *occidental* usiloval o kompromis mezi přirozeností a požadavkem přísné pravidelnosti, avšak výrazněji se neprosadil, stejně jako neuspěl projekt *novial* (1928, 1930) připravený renomovaným dánským lingvistou Otto Jespersenem (1860–1943), ani řada dalších pokusů, pokračujících až do současné doby. Dosud bylo možno zaznamenat více než tisíc uměle vytvořených jazyků a proces hledání ideálního nástroje mezinárodní komunikace nadále pokračuje.

Zvláštní skupinu umělých jazyků tvoří umělecké jazyky (*artlang*), vytvářené k zvýšení účinnosti literárního díla či z estetických důvodů; nejrozšířenější jsou jazyky fiktivní, objevující se v beletrii, divadelní hře, filmu či v počítačových hrách. K nejznámějším příkladům patří *newspeak*, dvojsmyslný eufemistický jazyk používaný v románu George Orwella *Nineteen Eighty-four* (1984, 1949; česky poprvé 1984 [Köln: Index]), prosazovaný jako nástroj k potlačování nevhodného, či dokonce „zločinného“ myšlení, slang teenagerů (*nadsat*) založený na ruštině s cockneyovskými prvky z futuristického světa vyličeného v románu Anthonyho Burgesse *A Clockwork Orange* (1962, česky: *Mechanický pomeranč*. Praha: Volvox Globator, 1992) či absurdní úřednický jazyk *ptydepe* jakožto symbol byrokratické moci v dramatu Václava Havla *Vyrozumění* (1965). Speciální kategorii fiktivních jazyků přinesl žánr science fiction a fantasy: sem řadíme jazyky mytické Středozemě (například *quenijština* či *vznešená elfština* z románů Johna Ronalda Reuela Tolkiena *The Hobbit or There and Back Again* [1937, česky: *Hobit aneb Cesta tam a zase zpátky*. Praha: Odeon, 1979], *The Lord of the Rings* [1954–1956, česky: *Pán prstenů*. Praha: Mladá fronta, 1990–1992]) anebo jazyk mimozemské civilizace vymyšlený roku 1984 pro potřeby sci-fi seriálu *Star Trek*, známý pod jménem *klíngonština*.

náboženství, vztah člověka k transcendentní skutečnosti, k něčemu, co jej přesahuje a na čem je závislý, a souhrn projevů této závislosti. Je-li předmět náboženství chápán osobně (jako bůh nebo bohové), jedná se o teistické náboženství (islám, křesťanství aj.), v opačném případě o neteistické (buddhismus, taoismus aj.). Polyteistické náboženství (polyteismus) uctívá bohů více, monoteistické náboženství (monoteismus) jen jednoho. Podle rozšíření se dělí na kmenové, národní (hinduismus, judaismus, šintoismus), nadnárodní a světové (buddhismus, islám, křesťanství). Náboženství se v různých vývojových stupních a formách vyskytuje u všech národů a civilizací; o vzniku náboženství byla vytvořena řada teorií, žádná však není obecně přijímána: deismus; henoteismus; panteismus.

Pro evropskou kulturu mají zvláštní význam náboženství biblická (judaismus, křesťanství a do jisté míry i islám), charakterizovaná těmito rysy: 1. jediný a svrchovaný Bůh není součástí světa (skutečnosti), nýbrž jeho stvořitelem (původcem); 2. přesto se tento Bůh o svět a každého člověka neustále stará a zve ho k přijetí svého zjevení a svých zaslíbení; 3. těžiště náboženského vztahu tak leží v budoucnosti, v níž věřící doufá (odtud vysoké hodnocení naděje); 4. odpovědí na toto pozvání je víra, to nejcennější, co může člověk do vztahu k Bohu přinést; 5. náboženský vztah vděčnosti zavazuje každého i vůči ostatním lidem, zprvu soukmenovcům a souvěrcům, později ke všem vůbec; 6. svět a společnost nejsou tudíž nábožensky lhostejné, nýbrž mají své dějiny, v nichž se vztah k Bohu odehrává, často proti mocenským silám. – V křesťanství je vrcholem tohoto vztahu skutečnost, že v Ježíši Kristu se Bůh sám stal člověkem a vzal na sebe lidský osud (vtělení).

Problematikou náboženství se zabývá řada disciplín a subdisciplín: antropologie náboženství, psychologie, religionistika, sociologie, srovnávací religionistika ad.

náboženství, polyteistické, polyteismus.

polyteismus (z řečtiny: *polytheismos*, „mnohobožství“), náboženský systém spočívající ve víře ve větší počet božstev. V každém z polyteistických náboženství jsou bohové uspořádání do určitého systému, tzv. panteonu. Jeho podstatou je, že mezi nimi existují vzájemné vztahy, většinou příbuzenské, přátelské či nepřátelské. Každému z bohů je vyhrazena určitá kompetence, nejvyšší z nich mají univerzální moc. Každé božstvo, případně jejich spojení je uctíváno formou samostatného kultu, často ve více různých místech, kde sídlí, případně kam se stěhuje příslušné etnikum. Protože kultovní zvyky se postupně vyvíjejí z velmi starých náboženských zkušeností, často se od sebe jednotlivé lokální kultury v některých jednotlivých charakteristikách odlišují. Opakem je víra v jednoho boha: monoteismus.

Pravěkým a starověkým předchůdcem polyteismu je polydémonismus, v němž jednotlivá božstva ještě nemají vyhrazenou osobní jednoznačnost a často ani lidskou podobu.

Společenství bohů typická pro polyteistická náboženství jsou zároveň odrazem postupného vývoje hierarchie společnosti, dobytelských vpádů, propojování původních a nových kultů. Jednotlivá polyteistická náboženství vytvořila bohatou a barvitou mytologii, z níž vychází slovesná i výtvarná tvorba jednotlivých kultur a kulturních areálů. Antický polyteismus si bohy představoval jako dokonalé, nesmrtelné a všude přítomné bytosti, které se podle potřeby mohou zjevovat v různých podobách všude, kde je to nezbytné a mohou vstupovat do kontaktu se smrtelníky.

Charakteristickým rysem polyteismu je patronace jednotlivých bohů panteonu nad hlavními oblastmi přírody a nejdůležitějšími lidskými činnostmi a rovněž plynulý přechod mezi bohy a lidmi (hrdinové, vladaři se blíží bohům, případně jsou považováni za „polobohy“, tzv. „héroy“). Tak, jak se ovlivňovaly jednotlivé kultury, prolínala se i jejich náboženství a spojovaly se představy bohů se stejnými či podobnými kompetencemi – viz synkretismus (typický pro helénisticko-římský svět).

U historického polyteismu v této fázi zároveň s prohlubující se sociální diferenciací společnosti opětovně krystalizovaly představy několika málo nejvýznamnějších bohů, což vedlo k uctívání univerzálních božstev – monolatrii; ještě dále ve stejném směru zachází henoteismus, který tvoří poslední předstupeň monoteismu.

monolatrie (z řečtiny: *monos*, „jediný“, *latría*, „úcta, kult“), uctívání jednoho vybraného boha, aniž by byla popírána existence a kompetence bohů ostatních.

henoteismus (z řečtiny: *henos*, „jeden“ a *theos*, „bůh“), kult, náboženský systém, který nevyklučuje existenci dalších bohů, ale prakticky počítá již jen s jedním, na nějž přenáší atributy ostatních; tvoří poslední předstupeň monoteismu. Tento proces lze dobře doložit například v oblasti starověkého Předního východu.

Pod vlivem politických změn a koncentrace moci ve starověkých říších (Asýrie, Babylonie) došlo v polyteistickém náboženství starověkého Předního východu v průběhu I. tisíciletí př. n. l. k výraznému snižování počtu božstev v mnohvrstevném panteonu. V nové hierarchizaci panteonu byla potlačena genealogická posloupnost „starých“ generací bohů (An, Enki, Enlil, Damkina [Damgalnunna] aj.), jejichž sféry moci (kosmologie) postupně přecházely na národní a „říšská“ božstva (Aššur, Marduk, od počátku 6. století př. n. l. i Nabú). Ojediněle se setkáváme i s náboženskými příkazy, například „Věř Nabúovi, jinému božstvu nedůvěřuj!“ V závěru babylonského mýtu Enúma eliš (kosmogonie) tak získal bůh Marduk padesát nových jmen těch božstev, jejichž uctívání přestalo být aktuální. V některých akkadských oslavných básních z 1.

tisíciletí př. n. l. byla „zrušená“ božstva dokonce identifikována s částmi těla nových hrdinů panteonu (Marduk, Ninurta, Nabú). Kněží takové „povýšení“ některých bohů následně legitimovali i v seznamech postav panteonu, které byly upravovány a přepisovány.

Někteří religionisté považují tyto znaky synkretismu za počátek cesty k monoteismu, který se v Palestině od konce 2. tisíciletí př. n. l. prosadil v uctívání Boha Jahve.

synkretismus (z řečtiny: *σύνκρητισμός*, „spojení, srůst, sloučení“):

1. spojování nebo splývání (v původním významu spojení několika krétských měst do jednoho zájmového společenství);

2. jako neologismus se používá pro sloučení, propojení idejí, směrů do nových systémů myšlenek, názorů, směrů, prvků různého původu, bez souvislosti a řádu do obecnějšího systému: například v antice přijetí tradice egyptských bohů a jejich spojení s řeckými či římskými bohy; v mytologii (kulturní hrdinové), kulturologii (míšení znaků různých kultur), religionistice (míšení a splývání různých náboženství nebo jejich jednotlivých fenoménů – božstva, svátky, mučedníci, svatí apod.);

3. pro ztotožňování či splývání božstev byl zvláštní výraz: teokrasie (viz též henoteismus). Tak například sumerský bůh slunce Utu splynul s akkadským Šamašem, sumerský bůh Měsíce Nanna s akkadským Sinem, sumerská bohyně vášně Inanna s akkadskou Ištar. Podobně splynul v Syropalestině Baal s Hadadem, foinický Ešmun s řeckým Asklépiem atd. Egyptská Éset čili Isis byla ztotožněna s maloasijskou Kybelé; zcela běžné bylo ztotožňování bohů řeckých a římských (Zeus-Jupiter, Héra-Juno atd.). Kromě ztotožňování bohů je projevem synkretismu také přejímání kultovních forem, typů obětí či věšteg, a v oblasti mytologie přejímání různých motivů nebo i celých příběhů (například sestup hrdiny do podsvětí – od sumerského Gilgameše až po řeckého Orfea). Jakousi až programovou metodou se stal synkretismus v Egyptě v době Nové říše, kdy různí bohové tradičního panteonu byli interpretováni jen jako aspekty toho boha, který byl právě povýšen na hlavního a říšského (zvláště Amon). Klasickou dobou synkretismu je ovšem až období helénismu, kdy se pomocí alegorické metody „civilizovaly“, tedy pořečťovaly a aktualizovaly různé starší systémy, jmenovitě kosmogonické. Nejzřetelnější synkretistickou koncepcí starověku je asi manicheismus, tedy systém vytvořený perským myslitelem Maním (asi 215–275), v němž jeho autor na základně helénistické gnóze záměrně syntetizoval prvky mazdaismu, křesťanství i buddhismu;

4. novější badatelé se výrazu synkretismus většinou vyhýbají; poukazují právem na to, že jen málokterý kulturní jev vznikl zcela izolovaně a míru vlivu lze v kulturních dějinách jen obtížně kvantifikovat, takže zůstává sporné, co už je možno právem nazvat synkretismem a co ještě nikoli.

náboženství, čínské lidové synkretické, soubor lidových náboženských představ a obřadů určený především kultem předků a vírou v duše a duchy. Obsahuje prvky mahájánového buddhismu, lidového taoismu a konfucianismu; tento synkretismus byl filozofií formulován floskulí „tři učení (*san t'iao*) jsou jedno“ a od 14. století propagován státem. Účast na více než jednom náboženském kultu je běžná: konfucianismus pečuje o morálku, obřady lidového taoismu pomáhají v každodenním životě a buddhismus vzývající Buddhu Amitábhhu slibuje spásu duše v ráji. V lidovém taoismu a bohatém panteonu buddhismu se nachází velký počet božstev – pomocníků v nouzi. Vedle toho existovaly i různé archaické i nově vzniklé místní lidové kultury a kultury konfuciánských mudrců a různých hrdinů celostátního i lokálního významu.

Místo bydliště opatruje vousatý bůžek místa *tchu-ti kung*, vlastní dům chrání stěna proti duchům *jing-pi*, strážci dveří *men-šen* a bůh kamen *cao-t'ün*. Také výzdoba interiéru byla vedena blahonosnými a ochrannými symboly, například posvátnými draky, fénixy nebo šupinatým a rohatým čtvernožcem *čchi-lin* (japonsky: *kirin*). V domácnostech i podnicích obvykle dosud stojí oltářík boha majetku *cchaj-šen* či trojice bohů zosobňujících štěstí *fu*, dlouhověkost *šou* a zdar v kariéře *lu* anebo oltář bohyně milosrdenství Kuan-jin, původně buddhistického božstva, které se stalo součástí synkretického kultu. Kuan-jin patří k obecně uctívané čtveřici, do níž dále patří bódhisattva moudrosti Mandžušri (čínsky: *Wen-šu*); Samantabhadra (čínsky: *Pchu-sien*), ochránce dharmy; a Ksitigarbha (čínsky: *Ti-cang*, japonsky: *Džizó*), zachránce těch, kdo propadli peklu. Střediskem jejich kultu byla poutní místa v posvátných horách, v daném pořadí Pchu-tchuo šan, Wu-tchaj šan, E-mej šan a Ťiou-chua šan. Uctívání historických osobností bylo určeno císařským dekretem, mezi těmito bohy je nejznámější Kuan-ti, bůh majetku a za dynastie Čching (1644–1911) též bůh války. Do „funkce“ městského boha *čcheng-chuang*, ochránce proti epidemiím a zásvětního božstva, císař jmenoval osobnost spjatou s historií místa. Své patrony měla i řemesla, například Cchaj Lun byl patronem výrobců papíru, Žlutý císař (Chuang-ti) patronem krejčích, jezuita Matteo Ricci (1552–1610) patronem hodinářů a nevěrná románová postava Pchan Ťin-lien patronkou veřejných domů.

náboženství, monoteistické, monoteismus.

monoteismus (z řečtiny: *monos*, „jediný“, *theos*, „bůh“), náboženství jediného Boha, jednobožství; přesvědčení, že je jediný Bůh, a uctívání tohoto jediného Boha. Monoteismus zastávají zejména judaismus, křesťanství a islám, tendence k němu lze najít i v náboženstvích neteistických či polyteistických. Křesťanský monoteismus mluví o Bohu jediném, leč

v Trojici Boží: Otec je Bůh, Syn je Bůh a Duch svatý je Bůh a spolu je to jediný Bůh.

Předstupněm monoteismu je henoteismus, opakem polyteismus.

Vývoj k monoteismu se odehrál na Předním východě. V pravěku byla zřejmě i na Předním východě rozšířena představa o jediné síle, která řídí celý kosmos. Tento „původní monoteismus“ (tzv. „Ur-Monothéismus“) byl spojen s vírou v neosobního „hybatele světa“ (*demiurga*). Společenstva lovců, sběračů, zemědělců a dobytčářů komunikovala s transcendentálním „božstvím“ (animismus, animatismus) pomocí rituálů a magie v kolektivních kultovních obřadech, vedených šamany. Vlastní víře v jednoho boha předcházely v polyteistických náboženstvích snahy o slučování funkcí různých božstev panteonu do antropomorfní postavy jednoho boha (v Asýrii Aššur, v Babylonii Marduk, Nabú, v Kanaánu El). Monoteismu tedy předcházely henoteismus a synkretismus. V babylonském mýtu Enúma eliš (kosmogonie) přebírá Marduk jména i moci padesáti jiných božstev. Redukci počtu božstev mytologie někdy vysvětluje boji v panteonu, obráží se též v nových umělých genealogiích v seznamech bohů. V Ugaritu získal postavení výsadního boha Baal po převzetí moci boha Hadada (Iškur, Adad) a po bojích s bohem moře Jammem a bohem smrti a podsvětí Mótem. Stal se tak „pánem“ panteonu (podobné jméno Běl měl i babylonský Marduk).

Vlastní monoteismus je však doložen až v jahvismu (Jahve), jehož kořeny podle biblické tradice Starého zákona sahají až do doby praotců Abrahama, Izáka a Jákoba (2. tisíciletí př. n. l.). Víra v Jahveho byla výsledkem dlouhodobého vývoje a konfrontace izraelských kmenů s kulty božstev v kanaánských městech. Kult Jahveho se upevnil a ustálil až po tzv. reformách krále Jóšijáše (konec 7. století př. n. l.). Kolem roku 620 př. n. l. měly být údajně při obnově jeruzalémského chrámu objeveny svitky Tóry, která řadí jahvismus mezi první literární monoteistická náboženství v dějinách lidstva. Víru v Jahveho upevňovala v 1. tisíciletí př. n. l. i činnost starozákonních proroků a vznik náboženských obcí během babylonského zajetí Židů (6. století př. n. l.). Ne zcela úspěšné snahy o vytvoření centra Jahveho kultu v Jeruzalémě sahají ovšem již do 10. století př. n. l. a jsou spojeny s úsilím o stavbu chrámu ve sjednoceném izraelském království (David, Šalomoun). Základní příkazy monoteistického jahvismu obsahuje i Desatero, údajně vytesané do dvou kamenných desek uložených do archy úmluvy, kterou pořídil Mojžíš. Bůh je zde považován za vše prostupující a řídící sílu, kterou nelze zobrazit. Víra v Boha je naplňováním smlouvy, kterou Bůh uzavřel se svým vyvoleným lidem. Podle pozdější rabínské tradice ukryl Desatero prorok Jeremjáš, aby nepadlo do rukou Babyloňanů. Po zasvěcení obnoveného chrámu v Jeruzalémě roku 515 př. n. l. vznikaly v Judsku postupně etnicky jednotné monoteistické náboženské obce věřících, které se zcela odvrátily od starých polyteistických kultů.

náboženství, pravěké, náboženství v období prehistorie; naše představy jsou však založeny pouze na hypotézách odvozených z nálezů tzv. kultovních předmětů a objektů, na písemných pramenech (například zprávy antických autorů o „barbarech“) a na etnologických analogiích z prostředí přírodních národů. Pravěké náboženství vznikalo (pravděpodobně v podobě animismu) asi ve středním paleolitu a zejména v mladém paleolitu, kdy se objevili *Homo neanderthalensis* a *Homo sapiens* a první rituální pohřby (smrt a pohřeb – prehistorie). Od této doby patrně existoval i kult předků. Jeskynní malby v období mladého paleolitu svědčí o loveckých kultech a magii, vzácně též o existenci kouzelníků (šamanů). Ženské sošky (venuše) jsou asi spjaty s kulty mateřství a plodnosti (umění, paleolitické). Například v Koreji a zejména v Japonsku jde o rozšířenou víru se základní představou, že duše-duch (korejsky: *sin*, japonsky: *kami*) sídlí v každém objektu, a některé z nich je třeba si předcházet obětinami.

animismus (z latiny: *anima*, „duše“):

1. [antropologie], víra v existenci nadpřirozených sil a bytostí, které jsou přítomny ve všech jevech a předmětech tohoto světa i světa nadpřirozeného a které mohou přímo i nepřímo ovlivňovat život a osud člověka. Britský antropolog Edward Burnett Tylor soudil (*Primitive Culture: Researches into the Development of Mythology, Philosophy, Religion, Art, and Custom* [Primitivní kultura: Výzkumy vývoje mytologie, filozofie, náboženství, umění a zvyků], 1871), že animismus byl nejranější formou náboženství a projevuje se v magii, totemismu, fetišismu apod. v širokém rozpětí, v podstatě od kultu předků až po polyteismus. Francouzský sociolog Auguste Comte vyslovil názor (poté nadlouho ve vědě sdílený), že pravěký a přírodní člověk nebyl schopen vysvětlovat jevy, které jej obklopovaly, že se domníval, že svět je řízen nadpřirozenými silami s vlastní vůlí, že je plný duchů, dobrých i zlých, jejichž působení na svět lze ovlivnit (podpořit nebo zastavit) pouze magickými obřady a kouzly. Z takto pojímaného animismu vznikl fetišismus, totemismus, mytologie, potom různá náboženství. Moderní antropologické výzkumy ukázaly, že toto pojetí animismu je nepřesné, nedostatečně charakterizuje nebo dokonce zkresluje náboženské, sociální a kulturní představy pravěkých a přírodních národů;

2. [filozofie], názor na duši jako hlavní životní princip;

3. okultistická teorie vysvětlující určité jevy mimořádnými schopnostmi žijících osob.

U zemědělských společností v neolitu se vyvíjel výrazný kult plodivé síly Země, jehož zosobněním jsou četné hliněné sošky žen (idoly), umístěné na vyhrazených místech v příbytku (viz například Çatal Hüyük); doloženy jsou i svatyně. Později vznikaly podobné

kulty zaměřené na plodivou sílu samců domácího dobytka (svatyně s býčími hlavami, rituální pohřby dobytčat apod.).

V eneolitu pravděpodobně vznikla představa prvních božstev, jež byla spojována se sluncem a deštěm, a božstev symbolizujících vegetativní cyklus.

Tyto představy se zřejmě projevovaly společenskými rituály na kultovních místech, ve svatyních (například rondely), uctíváním idolů, votivními dary, obětmi a magií, jež měly působit na transcendentní síly i prostřednictvím věcí (například antropomorfních či zoomorfních plastik a soch, amuletů), respektive úkony s těmito věcmi prováděnými. Výkon kultovních rituálů postupně soustřeďovali ve svých rukou specializovaní obřadníci – šamani či šamanky (existující patrně už v mladém paleolitu) jako nejstarší náboženská instituce, splývající patrně zpočátku s autoritou světskou. Od doby bronzové došlo k rozvoji obřadnictví, náboženských středisek a snad už tehdy, ale nejpozději v době halštatské, se obřadníci (kněží) stali samostatnou společenskou skupinou; vládce byl zřejmě zároveň nejvyšším představitelem kultu.

náboženství starověkého Předního východu, s prvními projevy vztahu lidí k duchům a silám, které řídí a ovládají svět, se setkáváme na Předním východě již ve starší době kamenné (paleolit). Nejstarší víra byla původně zřejmě monoteistická, spojená s kultem plodnosti a s kultem předků (sošky lidských a zvířecích rodiček, pohřební ritus). Uctívání „božského“ (*religio*) s prvky totemismu, dynamismu a animismu se konalo uvnitř sídlišť i v jejich okolí (prameny, skály, jeskyně aj.) na tabuizovaných kultovních místech (božištích). Úžas a strach před „božským“ (*mysterium fascinans a tremendum*) omezovaly komunikaci s jinými, cizími silami na rituály a magii vykonávanou šamany před shromážděním lidí a spojenou s hudbou, tanci a zpěvy. Od 5. tisíciletí př. n. l. se setkáváme se stálými místy náboženských obřadů (chrám, svatyně). Kultovní činnost obstarávají postupně specializovaní kněží a kněžky. V Mezopotámii, Malé Asii i v Kanaánu se dále víra v „božské“ rozvíjí na základě představy, že svět (kosmos) byl rozdělen na sféry nebe, vzduchu, země a podsvětí se spojujícími „mosty“ (praoceán Abzu, svatý pahorek Duku, strom života, kosmologie, kosmogonie), které byly „zabydleny“ bohy. Vznikla představa božského státu, zrcadlově odrážejícího poměry mezi lidmi na zemi. Jednotlivá božstva generačně a kosmologicky uspořádaného panteonu jednala jako lidé a měla i jejich podobu (antropomorfismus). V ikonografických znacích božstev (insignie) se setkáváme i se zoomorfními symboly a atributy. Člověk byl stvořen bohy, aby za ně a pro ně pracoval (mýty) a bozi dali lidem znalosti zemědělství a řemesel. V chrámech byla jednotlivá božstva zpřítomněna kultovními obrazy (sochami), které byly denně uctívány kněžími (omývání, oblékání, pozdvihování). Komunikace širšího okruhu věřících s bohy byla

nejprve omezena jenom na svátky a slavnosti, při nichž se konaly i náboženské poutě, v Mezopotámii například do chrámového komplexu Tummal u Nippuru. V metropolích Aššuru a Babylonu existovaly dokonce tzv. „cesty procesí“. Kultovní kalendář začínal na podzim svátkem díky za dary přírody a vrcholil novoročními svátky (únor–březen), kdy byl uctíván návrat zmizelých božstev vegetace v rituálu posvátného sňatku (Dumuzi, Inanna). Náboženství Předního východu nebylo nikdy jednotné a ovlivňovaly je rozdílné etnické (Sumerové, Semité, Elamité, Chetitě, Churritě, Kanaánci) a sociální faktory (vesnice, města, kočovné obyvatelstvo). Světská moc i výkon práva byly rozhodnutím a vůlí bohů (zákony), kteří určovali i osud (predestinace), na který se bylo možno dotázat věštěním. Božstva zajišťovala pomocí svých sil (*me*) řád na zemi i v celém kosmu, rozhodující vliv měla astrální božstva (Slunce, Měsíc, Venuše), atmosférická (bouře, déšť), pozemská (plodnost, láska, válka, oheň, dále i místní božstva) a podsvětní (smrt). Božské moci podléhaly všechny „oduševnělé a neoduševnělé bytosti“. Kněží byli na své povolání připravováni ve školách a tvořili spolu s písaři jedinou vzdělanou vrstvu společnosti. Chrámy měly i velký význam hospodářský (hospodářství, chrámové), kultovní i praktický, kněží působili například při diagnostice a prognostice v léčitelství (medicína). Vedle božstev byl celý svět prostoupen i dobrými a zlými démony, kteří byli vzýváni talismany a zaháněni amulety. Nedílnou součástí kultovní služby představovala magie a rituál s častými oběťmi, jejichž „přebytky“ se staly součástí výživy vladařského dvora a chrámového personálu. Na rozdíl od Egypta nebylo na Předním východě běžné zbožnění vladařů (deifikace). Králové se však osobně účastnili hlavních kultovních obřadů. Od počátku 2. tisíciletí př. n. l. se setkáváme postupně s projevy osobní víry a s přímlyvnými a děkovnými modlitbami i s pocity hříchu. Objevují se i pochybnosti o všemohoucnosti božstev (teodicea). Počet božstev se postupně snižuje a do čela panteonu se dostávají „národní“ bozi (Aššur, Marduk, v Kanaánu Baal) na základě „povýšení“, zdůvodněného v kosmologii a mytologii. Tendence k synkretismu vedly v 1. tisíciletí př. n. l. k celkovému oslabení polyteismu a vzniku monoteistického jahvismu (Jahve).

Náboženství Chetitů bylo silně poznamenáno chatijským (Chattijci) substrátem a zároveň neslo stopy vlivu etnických skupin, jimž byla Anatólie rovněž domovem – zejména Churritů a do jisté míry Luvijců. Prostřednictvím písemné tradice pronikla do chetitského panteonu a mytologie také syrská a mezopotamská božstva; je však otázkou nakolik byla předmětem oficiálního kultu a skutečného denního uctívání, případně zda se za sumerskými ideogramy neskrývají anatólské protějšky. Chetitě verbálně do svého panteonu cizí božstva ochotně přijímali, v záznamech hovořili často o „tisíci bohů chetitské země“ a ve výčtech, kterými uzavírali přísahy svých mezinárodních a vazalských smluv, nebylo do takového počtu daleko.

Ale ve vlastních kultovních textech, odrážejících každodenní rituální úkony, se setkáváme jen s omezeným okruhem těch hlavních. Božstva byla antropomorfní, mužská a ženská, sdružená často do rodinných trojic (Vurunšemu – Taru – Telipinu v chattijské vrstvě; Bohyně slunce z Arinny [Ištanu] – Tarchunt [Bůh bouře] – Mezulla v chetitském pojetí; Chepat – Tešup – Šarruma v churritské verzi). Vedle pozice v hierarchii panteonu zastávali bohové rozmanité role: ovládali a zosobňovali přírodní síly (Telipinu, Bůh bouře, sluneční božstvo Ištanu, Bůh měsíce Kušuch), představovali božstva osudu, lásky, války (Šauška), zdraví (Kamrušepa), podsvětí (Lelvani); existovala bohyně matka (Channachanna), bohové hor, řek a pramenů, ale také dne a noci, trůnu (Chalmašuit), krbu, obilí. Ve 13. století př. n. l. churritský vliv v Chatti natolik zesílil, že stará chattijsko-chetitská božstva splynula s churritskými postavami a na vrcholu nebes stanula trojice Chepat, Tešup a Šarruma. V tomto stadiu nacházíme chetitský panteon zobrazen na reliéfech Yazilikaye. Jsou instruktivní pro představu o podobě anatolských bohů, protože sakrální plastika se až na výjimky nedochovala. Cenné informace však poskytují také oficiální popisy kultovních soch a symbolů. Bohové jsou vždy zobrazováni v lidské podobě, stojící, v krátké sukničce a s pokrývkou hlavy ozdobenou býčímí rohy, bohyně zpravidla sedící, v dlouhé sukničce a s tiárou. Mohou být zastoupeni symboly (Bůh bouře býkem, Šarruma levhartem, Pirva koněm apod.) a vybaveni atributy (Bůh bouře svazkem blesků, Chepat zrcadlem aj.). Podle svědectví mýtů ovládají sice přírodní živly i lidské konání, ale lze ovlivnit i je: modlitbami, obětmi, dary (votivní sliby), magickými rituály. Mají i lidské slabosti: rádi jedí a pijí, bojují spolu i se milují, jsou dobrotiví, ale také lstiví a úskoční. Opomenutím kultovních povinností lze vyvolat jejich hněv a přivolat si potíže – nemoc či jiný trest. Jakkoliv byli bohové všudypřítomní, měli svá kultovní sídla – chrámy a svatyně – rozložená po celé zemi. Malá místní božstva byla často lokálními aspekty, prezentovanými chetitskými texty jako potomci božstva hlavního. Každé město pěstovalo vlastní kult, zároveň však král, v roli nejvyššího kněze, u příležitosti velkých ročních svátků navštěvoval podle přesných rituálních předpisů chrámy v provinciích.

judaismus (z latiny: *Iūdaeus*, „židovský“), židovské náboženství, monoteistické náboženství vytvořené během 1. tisíciletí př. n. l. palestinskými Židy, vycházející z Mojžíšova starozákonního učení a z výkladů *Talmudu* (civilizace, židovská). Judaismus patří spolu s křesťanstvím a islámem mezi tři světové monoteistické soustavy. Je z nich nejstarší, základy vznikaly již ve 13. století př. n. l. v době Mojžíše, jehož předchůdci byli bibliční praotci.

Později se vyvíjelo zejména v diaspoře. Nositeli judaismu jsou Židé včetně těch, kteří během historického vývoje k judaismu přestoupili (například v 9.–10. století Chazarové).

Hlavním rysem judaismu je víra v jediného Boha, psaného v biblických textech *Starého zákona* posvátným tetragramem JHWH (Jahve) nebo jménem Elohim, který si zvolil Židy za svůj vyvolený národ, jehož prostřednictvím zřídil mesianistické království boží, říší míru. Monoteismus dosáhl vrcholu v učení biblických proroků (Izajáš, Jeremiáš aj.). Základem judaismu jsou biblické texty *Starého zákona*. Nejposvátnější je text pěti knih Mojžíšových (*Tóra, Pentateuch*). Jako jejich výklad a rozšíření vznikla dále tzv. Tóra ústní – náboženský Zákon předávaný zprvu ústně a později zachycený zejména v *Mišně* a *Talmudu*. Přísný monoteismus se uskutečňuje prostřednictvím souboru náboženských povinností, které posvěcují lidský život a jejichž prostřednictvím člověk dosahuje Boha; jde o 613 příkazů micva (bázeň před Bohem, láska k Bohu a láska k bližnímu člověku; svět má spočívat v pravdě, spravedlnosti a míru). Vnější symbolem smlouvy mezi Bohem a Židy, které si Bůh vyvolil za svůj privilegovaný národ, je obřízka. Židovskou obec řídí rabíni, náboženský kult se soustřeďuje na shromážděních v synagogách v den šabbatu (soboty). Rituály judaismu tvoří modlitba, mezuzá, cicit, kapores, košer, obřízka, rituální očista atd.

Kromě biblických textů *Starého zákona* a pobiblické náboženské tradice je součástí judaismu také židovská náboženská filozofie, která tvůrčím způsobem spojila judaismus s některými prvky novoplatonismu a aristotelismu (Ibn Gabirol, Jehuda ha-Levi, Maimonides aj.). Významná je též židovská mystika v *Kabale*, která mystické ideje zpracovala v monoteistickém duchu.

Vzhledem k tomu, že v judaismu nevznikl systém dogmat, vyznačuje se toto náboženství značnou vnitřní tolerancí. V současnosti existuje několik základních směrů: reformní směr (zejména v USA) se snaží přizpůsobit společnosti konce 20. a počátku 21. století, ortodoxní judaismus zachovává věrnost židovským tradicím; jeho součástí je i chasidismus. Konzervativní judaismus zaujímá střední pozici. Po období emancipace došlo k částečné sekularizaci; respektování základních náboženských hodnot však zůstalo zachováno, takže v současnosti tvoří judaismus komplex náboženské, národní i kulturní roviny. Přesto je termín judaismus používán zejména tam, kde jde o židovství jako o náboženský jev.

křesťanství (z latiny: *Christiānitās*, „křesťanství, křesťanstvo“), světové monoteistické náboženství, blízké dvěma dalším monoteistickým náboženstvím – judaismu a islámu. S více než miliardou vyznavačů představuje nejrozšířenější náboženství na světě; vzniklo v polovině 1. století ve východních provinciích římské říše jako nové náboženství otroků a utiskovaných. Zpočátku bylo považováno za jednu ze židovských sekt, teprve koncem 1. století a začátkem

2. století se vyvinulo v samostatný směr, zbavilo se židovského kmenového partikularismu, získalo nadnárodní charakter, vytvořilo pevnou organizaci a stalo se politickým hnutím. Postupně se rozšířilo do všech římských provincií (bylo však krutě pronásledováno), stávalo se náboženstvím vládnoucích skupin; roku 313 za vlády Konstantina Velikého (asi 272 nebo 273–337) bylo přijato za státní náboženství. Neprosadilo se ve východní a v severní Africe (potlačeno islámem) a ani vůči buddhismu a hinduismu v Indii. Svou autonomii si zachovalo v malých enklávách v Asii (Barma, Čína, Filipíny, Indie, Japonsko aj.) a také v Africe (pomocí misionářské činnosti).

Podstata křesťanského náboženství je redukována na víru ve spasení skrze Ježíše Krista, který svou mučednickou smrtí vykoupil hříchy lidstva a vrátí se podruhé na zem, a na víru v Poslední soud a Boží království. Často docházelo k vnitřním krizím a rozporům a křesťanství se v průběhu historie rozštěpilo do řady proudů. Největší rozkol byl způsoben rozdělením římské říše na západořímskou a východořímskou říši (byzantskou, roku 395), vznikla dvě náboženská centra – Řím a Konstantinopolis. K dalšímu štěpení došlo v roce 1054, kdy se od západního křesťanství oddělilo východní pravoslaví. V 16. století vzniklo protikatolické hnutí, které vedlo ke zrodu třetí varianty křesťanství – protestantismu. V rámci těchto náboženství existuje celá řada sekt i směrů (abelité, agonistikové, amalrikáni, beghardi aj.). Do českých zemí proniklo křesťanství v 9. století (bavorská misie, byzantská misie).

islám (z arabštiny: *islám*, „oddání se do vůle Boží“), monoteistické náboženství vzniklé počátkem 7. století v západní Arábii na základě učení proroka Muhammada (ale i učení proroků, kteří byli před ním) a obsažené v *koránu* (je doplněn *hadíthem* a *sunnou*). Podle islámské věrouky je islám posledním z velkých světových monoteistických náboženství. Dnes je muslimů, tj. vyznavačů islámu, více než 1 miliarda (zejména v Africe, Asii a Evropě, ale také v Americe), z toho asi 800 milionů jsou sunnité a zbytek ší'ité a ostatní menší skupiny. Islám je státním náboženstvím ve většině arabských zemí a také například v Afghánistánu, Indonésii, Pákistánu a Turecku. Islám však není pouhé náboženství, je to společenský kodex, soubor morálních a společenských norem.

Svatým písmem muslimů je *korán*, soubor Muhammadových zjevení. Muhammad, jenž navázal na židovství, východní sektářské křesťanství a staroarabské prvky, hlásal, že Bůh postupně prostřednictvím proroků zjevoval lidem svou vůli, ale ti poselství odmítali nebo porušili. Proto si Bůh vyvolil Muhammada jako svého posledního proroka („pečeť proroků“) a seslal mu *korán*. Islám se rychle šířil, nejprve „ohněm a mečem“, později také obchodem a kulturní difuzí (do subsaharské Afriky a jihovýchodní Asie). Přispívala k tomu i jasně formulovaná věrouka a přehlednost právně etických předpisů.

Právní systém upravuje vztahy člověka k Bohu i vzájemné mezilidské vztahy; muslim je povinen dodržovat pět zásad, tzv. pět sloupů islámu (*arkán ad-dín*), jsou stanoveny zákazy (lichva, vepřové maso, alkoholické nápoje), je povolena polygamie (nejvýše čtyři manželky) a určena povinnost – účast na džihádu.

Islámská teologie a právní systém byly propracovány zvláště v 8.–12. století. Od 10. století se šířily také mystické směry (súfismus) jako duchovní protipól k rigidním a formálním příkazům šari’i (viz též právo, islámské)

Islám nezná protiklad duchovního a světského, ani instituci církve. Vztah náboženství a státu jako jediného rámce pro společenství věřících působí někdy napětí. Politické spory o vedení obce vyvolaly již v 7. století schizma (rozkol, islámský): od sunnitské většiny (sunnité) se oddělily teokratická cháridža a legitimistická ší’a (ší’ité). Po uvolnění centrální vazby (rozkladu osmanské říše) se islám stal integrující ideologií arabského nacionalismu, panarabismu a národně osvobozeneckého hnutí řady národů Afriky a Asie (mnohde vede až k restauraci středověkých feudálních právních a morálních hodnot – islámský fundamentalismus). Islám přesahuje meze pojmu náboženství, zahrnuje také společenské instituce a kulturní vzory. Jednotu islámu udržují společná víra, korán, šari’a a množství kulturních prvků; dnes také mezinárodní politická Organizace islámské konference.

Do českých zemí přicházeli první muslimové (bosenští) před první světovou válkou, od poloviny 30. let 20. století se začali sdružovat podle náboženské příslušnosti, v roce 1934 byla založena Muslimská náboženská obec pro Československo, v letech 1937–1945 vydávala časopis *Hlas muslimské náboženské obce*, znovu vychází od roku 1991 (spolu se znovuuštavením obce).

buddhismus (ze sanskrtu: *buddha*, „osvícená či probuzená bytost“), náboženské a filozofické učení, jehož zakladatelem byl indický princ Siddhártha Gautama, později zvaný Buddha Šákjamuni. Do devětadvaceti let žil bezstarostným životem syna místního vládce, oženil se a měl syna. Poté opustil domov a věnoval se nejrůznějším praktikám, pomocí nichž chtěl dosáhnout osvobození z utrpení, které je spojeno s každou existencí a s neustálým koloběhem znovuzrovnání (sansára). Nakonec (podle legendy ve věku 35 let) objevil střední cestu, která se vyhýbá všem krajnostem, a dosáhl probuzení, konečného osvobození z utrpení a koloběhu životů. Následujících 45 let předával své učení.

Buddhismus klade důraz na osobní meditační praxi jako prostředek k dosažení vnitřní svobody a k odstranění prožívání skutečnosti zkreslené subjektivním viděním. Východisko ze strastiplné pomíjivosti jevového světa Buddha formuloval v tzv. čtyřech vznešených pravdách, návodem k zániku strasti je vznešená osmidílná cesta. Buddhovo mlčení k

metafyzickým otázkám vedlo po jeho smrti k formování řady škol a značná nezávislost původního buddhismu na vnějškových dogmatech usnadnila jeho šíření v mimoindickém kulturním prostředí. Od konzervativní théravády, opírající se pouze o kanonické texty shromážděné v Tipitace a rozšířené na Cejlonu (od 3. století př. n. l.) a v jihovýchodní Asii (od 5.–6. století n. l.), se okolo přelomu letopočtu oddělil směr zvaný mahájána, který svou filozofickou hloubkou a ideálem soucitného a pomáhajícího světce (bódhisattva) přispěl k šíření buddhismu v intelektuálním prostředí a posléze i mezi lidovými vrstvami.

V 1. století se buddhismus rozšířil po Hedvábné stezce do Střední Asie, kde byl zejména v době Kušánské říše (Kušánové) za vlády krále Kanišky (2. století) kulturně ovlivněn helénismem a zarathuštrismem. Odtud se šířil do Číny (buddhismus, čínský) a dále do Koreje (buddhismus, korejský) a Japonska (buddhismus, japonský). V Indii se mahájánový buddhismus v 5. století vyvíjel pod vlivem hinduistického tantrismu v esoterický směr, tzv. vadžrajánu, která od 7. století pronikala do Tibetu a dala vznik specifické formě tibetského buddhismu, přeneseného v 16. století i do Mongolska.

V samotné Indii buddhismus začátkem 2. tisíciletí zanikl, částečně v důsledku asimilačních tlaků ze strany hinduismu a fyzické likvidace buddhistických center muslimskými dobyvateli. V Evropě se aktivní zájem o buddhismus projevoval zejména od začátku 20. století.

Buddhismus bývá někdy mylně označován jako učení, jež absolutizuje utrpení, zdůrazňuje pouze trýznivé, nepříjemné a neradostné stránky života, z něhož hledá únik v ukončení neúprosného cyklu zrození, bolestných prožitků, chorob, neduhů stáří a smrti, v „absolutním nebytí a prázdnotě“ (sanskrtky: *śūnyatā*). Tento názor však pramení z nepochopení skutečnosti, že v buddhistickém pojetí strast, utrpení, nespokojenost, strádání a ostatní nepříjemnosti neodlučně patří jen k takovému životu, který je ovládán „žízní“ (pálijsky: *tanhá*, sanskrtky: *trṣṇā*), tížádností, žádostivostí, tužbami a sobeckým ulpíváním na předmětech tohoto světa. Buddha svou nauku zformuloval do čtyř vznešených pravd, z nichž první vyjmenovává životní situace nezbytně spojené s bolestí, strastí, strádáním: zrození, stáří, nemoc, smrt, spojení s věcmi nepříjemnými, odloučení od věcí příjemných, každé nenaplněné přání. Pět činitelů způsobujících lpění na fyzickém bytí (tělesnost, pocitování, vnímání, duševní vlohy, vědomí) vyvolává utrpení. Nauka o utrpení vyjádřená v první vznešené pravdě tedy zdaleka neznamená absolutizaci utrpení; naopak nabízí naději, že přes strastnou povahu zrození lze konečně přetnout řetězec přerovování, nashromážit příznivou *karmu*, vedoucí k vysvobození, pokud dokážeme překonat onu žízeň, jež vede k znovuzrození, totiž žízeň chtíče, žízeň bytí, žízeň zániku. To ovšem předpokládá vést mravný život založený na dodržování pěti (v případě mnichů deseti) slibů (či záповědí, tzv. *pañcašila*), jež buddhistovi

ukládají neubližovat živým tvorům, nebrat, co není darováno, zdržovat se nedovoleného pohlavního styku, vystříhat se lživých a pomlouvačných řečí a vyvarovat se opojných nápojů. K hromadění zásluh navíc přispívá pěstování buddhistických ctností, především láskyplné blahovůle či přívětivosti (pálijsky: *mettá*, sanskrtsky: *maitrí*), slitovné něhy či soucitu (*karuná*), schopnosti sdílet radost se všemi bytostmi (*muditá*) a vyrovnané rovnodušnosti (*upekkha*), jakož i dobročinnosti (*dána*).

Nejstarší podoba Buddhova učení (tzv. buddhismus pálijského kánonu, označovaný jako „učení starších“, *théraváda*, či v poněkud pejorativním smyslu jako *hínajána*, „malá cesta, malé vozidlo“, protějšek pozdější školy tzv. severního buddhismu, známé jako „velká cesta, velké vozidlo“, tj. *mahájána*) tedy nehlasá ani vypjatý asketismus ani zřeknutí se přirozených radostí života, včetně naplňování sexuálních potřeb. Pro členy mnišské obce, a to jak mnichy, tak mnišky, jejichž přijímání do řádu Buddha připustil jen neochotně a s přísnými omezeními, byla pohlavní zdrženlivost (celibát) nezbytnou podmínkou duchovního rozvoje, protože lidská mysl je svou vnitřní podstatou těkavá, přelétavá, neustále hledá nové podněty a rozptýlení, snadno podlehne rušivým vnějším vlivům, a pokud ji ovládne touha, naruší mentální rovnováhu, jež je předpokladem pravého soustředění. Naproti tomu v případě laiků, kteří si teprve ctnostným životem hospodáře vytvářejí předpoklady pro vyšší duchovní poslání v příštích znovuzrozeních, znamenalo dodržování pravidel *pañčastily* zejména vyloučení jakýchkoli mimomanželských vztahů a nepřirozených způsobů uspokojování pohlavního pudu.

buddhismus, čínský, specifická forma mahájánového buddhismu, vyvíjející se od prvních staletí našeho letopočtu v Číně a ovlivněná tradiční čínskou filozofií a etikou; spolu s konfucianismem a lidovým taoismem součást čínského lidového náboženství. Ve 4. století vzniklo sedm buddhistických škol, jejichž nejvýznamnějšími představiteli byli Tao-an a Č'-tun. V 5. a 6. století, podporován panovnickým dvorem, se buddhismus rozšířil na celé území Číny, poté se odtud dostal do Koreje (buddhismus, korejský) a Japonska (buddhismus, japonský). Vrcholný rozkvět čínského buddhismu nastal za dynastií Suej a Tchang, kdy vznikly velké školy jako Chua-jen, Tchien-tchaj, Čchan aj. a kdy moc buddhistických mnichů ohrožovala samotné základy čínského státu. V 9. století byl čínský buddhismus pronásledován a už nikdy nenabyl někdejší mocenské a hospodářské pozice. Na konci 10. století byl poprvé sestaven buddhistický kánon (*Tipitaka*) v čínštině. Za dynastie Sung měly širší význam jenom školy Čisté země (škola uctívání Buddhy Amitábhy) a Čchan.

Mongolští císaři uctívali tibetský buddhismus, o jehož další rozmach se zasadila mandžuská dynastie Čching. V prvních obdobích existence Čínské lidové republiky byl

čínský buddhismus vystaven perzekuci, od počátku 80. let 20. století dochází k jeho renesanci.

buddhismus, japonský, specifická forma buddhismu, rozšířená do Japonska přes Koreu z Číny v 6. století. Za prince-regenta Šótokua (asi 572–622) se stal státním náboženstvím, během období Nara pevně zakotvil i na císařském dvoře. V období Heian získaly na několik staletí významný vliv školy Tendai a Šingon, kolem poloviny 10. století se začalo rozšiřovat učení o Čisté zemi, západním ráji Buddhy Amitábhy.

Ve 12. století byla z Číny přenesena první zenová škola Rinzai; zen dodnes zůstává nejvitálnější formou japonského buddhismu. Ve 13. století založil Ničiren originální domácí Školu lotosu. Za šógunátu Tokugawa se státním náboženstvím stala šintoisticko-buddhistická syntéza, v období Meidži čistý šintoismus. K renesanci japonského buddhismu došlo teprve po druhé světové válce.

buddhismus, korejský, nejvlivnější z importovaných učení ve staré a středověké Koreji. Korea přijala sice buddhismus čínský, ale postupně se z něj stala ideologie jednotlivých starověkých států. Učení bylo v počátcích vysvětlováno zjednodušeně a účelově, mimo mnišskou komunitu bylo pojímané jako prostředek k osobnímu, popřípadě státnímu štěstí (*kibok pulgjo*, *hoguk pulgjo*). Kolem 7. století začaly ve všech korejských státech převládat tendence k vnějším a formálním stránkám nauky, což mělo za následek mnohdy ambiciózní stavby, zasvěcené jednotlivým buddhům a bódhisattvům, obrovské byly náklady na provoz klášterů a rituály. Tento fenomén se ještě rozšířil za Sjednocené Silly a velké části Korjō. Příkladem propojenosti buddhismu se státními zájmy je například přesvědčení, že devítiposchod'ová pagoda chrámu Hwangjongsa v Kjōngdžu ze 7. století symbolizovala předurčenost Silly podrobit si devět dalších východoasijských národů, či víra v to, že Mirūk, buddha budoucnosti, prošel na půdě Silly řadou převtělení ve formě slavných válečníků hwarangů. Za Sjednocené Silly se v Koreji šířily nejrůznější sekty, včetně zenových, nejvlivnější byly Hwaom a Čōngtchä. V této době je buddhismus nejproduktivnější, co se týče překladů, komentářů a výkladů písem.

Buddhismus jako státní náboženství se udržel po celou dobu starověku a části středověku, od 15. století byl nahrazen konfucianismem a v určitých fázích pronásledován jako učení asociální a heretické, vzhledem k odmítání těla jako rodičovského daru a údajné neloyalnosti vůči panovníkovi, tedy porušení dvou základních konfuciánských vztahů. Během japonské okupace byl domácí buddhismus potlačován a nahrazován japonským, rozkvětu se dočkal až po roce 1945. I dnes jde o jedno z nejvlivnějších učení, zachovány zůstaly doktrinární i zenové sekty.

buddhismus, škola zen (sõn), zen.

buddhismus, tibetský, specifická forma mahájánového buddhismu v jeho tantrické podobě (vadžrajána). Buddhismus, jehož kolébkou byla severní Indie, si našel cestu do sousedního Tibetu poměrně pozdě, mnohem později než například do vzdálenější Číny, Koreje či Japonska, a v podobě značně již vzdálené jeho původnímu tvaru. Pomineme-li první, spíše legendární než historické povědomí o buddhismu v Tibetu, zasazované tradicí do časů krále Lhathothiřäncäna (3.–4. století), pak to byla až doba tvůrce tibetského státu, třiatřicátého krále tibetské říše Songcängampa (569–650, nebo 617–698), kdy můžeme mluvit o prvních kontaktech s oběma ohnisky tehdejšího buddhismu – s Indií, respektive Nepálem, a s Čínou. Právě z Nepálu a Číny získal král své další dvě ženy – princeznu Bhrkutí (Lhačigthicün), údajnou dceru nepálského krále Amšuarmana, a princeznu Wen-čcheng, vnučku druhého tchangského císaře Tchaj-cunga (vládl 627–649). Obě nevěsty byly horlivé buddhistky a svému královskému choti přinesly věnem dvě pozlacené sošky Buddha Šákjamuniho, dodnes uchovávané v předních lhaských chrámech Džókhang a Ramoče a věřícími nábožně uctívané. Obě královny byly později také deifikovány v podobě Zelené a Bílé Táry-Vysvoboditelky. Týž král vypravil také do Indie svého ministra Thönmi Sambhótu, aby podle vzoru indické abecedy vytvořil Tibetanům jejich písmo a tím položil základ jejich vzdělanosti.

K neoriginálnějším výtvarům tibetské duchovní civilizace, vstřebávající do sebe a spojující v sobě vyspělejší a propracovanější duchovní systémy jeho velkých sousedů – Indie a Číny, patří úspěšné převzetí indického buddhismu v jeho pozdější, tzv. dordžethegповé (vadžrajánové) podobě, do tibetských poměrů, obohacení nové víry o prvky domácího, předbuddhistického náboženství bön a následný tisíciletý autochtonní vývoj Buddhova učení v nových podmínkách.

Po počátečních krocích cizího učení v novém prostředí se na jeho rozvoji v 8. století významně podíleli indiští věrozvěsti Padmasambhava (v Tibetu zvaný Pämadžungnä), Kamalašíla, Šántarakšita (Žiwäccho), Vimalamitra (Dimešežen) s mnoha svými tibetskými žáky a pokračovateli. Ti všichni s konečnou platností uskutečnili sloučení všech tří hlavních proudů v indickém buddhismu – raného thegmänu (hínajány), pozdějšího thegčhenu (mahájány) a nejpozdější dordžethegpy – v jednu tradici, čímž položili vlastní základy specifické formy tibetského buddhismu. Toto první či rané období hlásání buddhismu, nazývané ngadar, v Tibetu skončilo uprostřed 9. století a jeho tradici jako jediná uchovává dnes již pouze nejstarší škola tibetského buddhismu Ňingma (doslova „Stará“).

Začátky nové víry v Tibetu nebyly však nijak lehké. U místní šlechty i prostého lidu si stále udržovala nemalý vliv stará víra böň, představující specifickou tibetskou formu vnitroasijského animismu a šamanismu s jeho kultem přírodních sil, duchů nebe a země, hor a lesů, jezer a řek. Král Langdarma (836–841), exponent böňistů, nechal bořit buddhistické chrámy a kláštery, ničit jejich sochy a pálit knihy a mnichy nutil vykonávat práci řezníků. „Bezbožný“ král sice skončil záhy rukou najatého vraha, nicméně buddhistická církev se z jeho pronásledování dlouhou dobu nevzpamatovala. Jeho pádem se rozpadla zároveň i jednotná tibetská říše a těžiště světské a duchovní moci se z centrálního Tibetu přesunulo napříště na západ, do odlehlého Ladaku, kde se tak vytvořila silná, dosud se udržující buddhistická tradice.

Politické vakuum v centrálním Tibetu, trvající bezmála 400 let (zhruba do poloviny 13. století), umožnilo mezitím vznik mnoha náboženských sekt v zemi. Významnou úlohu v tomto procesu sehrálo také tehdejší potlačení buddhismu v Indii v důsledku vpádu muslimů a následné přerušování, či přinejmenším oslabení pravidelných kontaktů tibetských buddhistů s jejich indickými guruy. Toto období, nazývané obdobím druhého či pozdějšího hlásání buddhistické víry (*čhidar*), započalo současně v západním i centrálním Tibetu a je spojeno s misijní a překladatelskou činností bengálského reformátora Atiši (Dípankara Šrídžňána, 982–1054) a jeho tibetského současníka Rinčenzangpa (958–1055). V rozmezí 11. a 12. století se také zformovaly všechny hlavní školy tibetského buddhismu (až na školu Gelug, která vznikla ve 14. století) a jejich kláštery se staly středisky veškerého náboženského, ale také kulturního, hospodářského a politického života dané oblasti. V tomto období žila a působila celá plejáda velkých duchovních mistrů, pilných překladatelů (*locáwů*) buddhistických děl a skvělých mystických básníků, kteří proslavili Tibet daleko za jeho hranicemi a dosud představují jeden z nejmocnějších inspiračních zdrojů duchovního života v zemi. Zakladatelé jednotlivých škol vtiskovali také tibetskému buddhismu svou vlastní podobu, čímž přispívali k jeho vnitřní diferenciaci a zároveň dialektické „jednotě v různosti“.

Konstituováním jednotlivých škol tibetského buddhismu, pro něž byl na rozlišení od Ňingmy ražen souhrnný název Sarma („Nové školy či tradice“), byl proces naukového a organizačního utváření tibetského buddhismu v podstatě dovršen. Další vývoj po 14. století přinášel už jen některé dílčí modifikace a dodatky, převážně formálního či vnějškového charakteru, jako je liturgie, řádová struktura, způsob klášterního života, tvorba kánonu, volnější či těsnější propojení moci duchovní s mocí světskou apod.

Princip škol, nebo také sekt, se stal pro tibetský buddhismus natolik charakteristickým, že i přes značnou podobu jednotlivých škol nelze o něm již mluvit jako o jednotném, uceleném

systemu, a při posuzování konkrétních projevů tibetského buddhismu – v oblasti nauky, kultu, liturgie, písemnictví, mnišské organizace, klášterní architektury, ikonografického umění atd. – je třeba vždy rozlišovat, o jakou konkrétní tradici se jedná. Zároveň však platí, že všechny školy a jejich čelní představitelé jsou si v dogmatickém ohledu rovni, jinými slovy že tibetský buddhismus nemá svého „papeže“, nejvyšší integrující hlavu církve, a že je mezi nimi nanejvýš rozdíl historické precedence.

V tibetském buddhismu se rozlišují čtyři hlavní školy: nejstarší Ňingma z raného období šíření buddhismu a tři další z pozdějšího období šíření buddhismu. Kromě nich existovalo a dosud existuje velké množství nejrůznějších menších podsekt, často jen lokálního významu a omezeného časového trvání.

Škola *Ňingma*, jak už řečeno, sahá svými kořeny k Pámadžungnäovi a Dimešeňenovi v 8. století a prošla ohněm bönistického pronásledování. Někdy bývá nazývána také školou „Červených čepic“ (Žamar) – pro červenou barvu obřadní pokrývky hlavy. Pokud jde o její učení, jež představuje směsici nauk všech tří hlavních proudů indického buddhismu, rozlišují se v něm tři linie podání: historická, stavějící na průběžném předávání duchovních nauk z generace na generaci; přímá nebo také „termová“, využívající tzv. ukrytých textů (terma), které byly teprve po staletích „objevovány“, aby mohly být nově interpretovány (k takovým textům patří například *Bardo thödol* [Tibetská kniha mrtvých]); a vizionářská, zdůrazňující duchovní komunikaci s učiteli předchozích generací prostřednictvím zjevení. Hlavním učením školy Ňingma je nauka *dzogčhenu* (doslova „velká dokonalost“), považovaná za nejranější poučky Buddha Šákjamuniho. Do Tibetu toto učení uvedli oba zmínění indiští věrozvěsti a v pozdějších dobách je dále rozpracovali mistři Longčhenpa, vlastním jménem Dimeözer (1308–1363) a Džigmelingpa (1729–1798). Škola Ňingma měla rovněž významný podíl na vzniku eklektického hnutí *rime* („nestrannost“) v tibetském buddhismu, které se rozvinulo ve východním Tibetu (Kham) v 19. století. K hlavním střediskům Ňingmy se počítají kláštery Samjä (polovina 8. století), Dordžedag (konec 16. století) a Mindolling (z let 1628–1643) ve středním Tibetu a Kathog (z 12. století), Dzogčhen (z roku 1685) a Paljul (ze 17. století), všechny v Derge ve východním Tibetu, jakož i Tharpaling (ze 14. století) v Bhútánu.

Školu *Kadam* (doslova „Ústní pokyny“) vytvořil na základě Atíšovy reformy jeho žák Domtön Gjalwädžungnä (1005–1064), zakladatel kláštera Radeng severně od Lhasy (1056). Po předchozím úpadku buddhismu v Tibetu v 9. a 10. století spatřovala škola své hlavní poslání ve správném výkladu posvátných textů. Učení a tradice Kadamu se sice jako samostatná škola neuchovaly, avšak byly vstřebány do jiných škol, především do Congkhapovy školy Gelug, považující se za jeho dědičku – „Nový Kadam“ (Kadamsarpa). K

čelným mistrům Kadamu se počítají Langrithangpa (1054–1123) a Ješedordže (zemřel 1115), autoři autoritativních děl o meditační praxi *lodžong* („čištění či třibení mysli“), představující speciální metodu dosahování osvícení ducha (*bódhičitta*).

Škola *Kagjü* (doslova „Ústně předávané učení“) navazuje na učení indického askety Nárópy (1016–1100), jež přinesl do Tibetu jeho žák Marpa Čhökjilodö (1012–1097), zvaný Locáwa („Překladatel“), a dále rozvinul jeho přední žák, slavný mystický básník Milaräpa Žäpadordže (1040–1123) a žák tohoto, lékař Gampopa Sönamrinčhen (1079–1153). Posledně jmenovaný sloučil učení škol Kadam a Kagjü „tak jako se slévají dva proudy vod“, čímž inicioval vznik řady dalších odnoží školy Kagjü, jako byly Baramkagjü, Dagpokagjü, Digungkagjü, Dugpakagjü, Karma, Karmakagjü, Phagdukagjü (s dalšími osmi podsektami), Šangpakagjü, Taglungkagjü a další. Některé z nich existují ještě i dnes. Pro všechny odnože Kagjü je příznačný důraz kladený na přímé předávání učení z učitele na žáka.

Nejvýznamnější a nejvlivnější z uvedených podsekt je *Karmakagjü* (doslova „Ústní tradice karmapů“), založená Gampopovým žákem Düsümkhjenpou (1110–1193). V této škole se poprvé v tibetském buddhismu vytvořila tradice vybírání nejvyšších představených řádu formou převtělování. Tulkuové (doslova „proměněné tělo“), jak se převtělcům říká, se později i v ostatních školách stali garanty duchovní a politické kontinuity řádových institucí. Hlavním sídlem karmapů, tj. nejvyšších duchovních představitelů školy Karmakagjü, byl až donedávna jejich mateřský klášter Cchurphu (založen 1187/1189) v Tölungském údolí severovýchodně od Lhasy. K předním klášterům této školy dále patří Palpung (založen 1727) v Derge a Miňaggangkar poblíž Kchang-tingu, oba ve východním Tibetu. V plejádě dosavadních sedmnácti karmapů byli významní učenci, asketi, politici a básníci. Předposlední, 16. karmapa Rangdžung Rigpádordže (1924–1981) přenesl po čínském záboru Tibetu hlavní sídlo školy do nově postaveného kláštera Rumtek v Sikkimu. Jeho převtělenec, 17. karmapa Orgjän Thinlädordže (narozen 1985) byl vyhledán v Číně v roce 1992 a jeho identifikaci jako pravého převtělence potvrdil podle tradice tibetský dalajlama. Stoupenci Karmakagjü přispěli podstatnou měrou k teoretickému rozpracování hnutí *rime*. K nej přednějším jejich učencům patří Kongtul Lodöthajä (1813–1899), autor šedesátisvazkového encyklopedického díla *Rinčhenterdzö* (Pokladnice drahocenných ukrytých textů) a četných dalších prací, mimo jiné i o medicíně a malířství. Škola Karmakagjü představuje dnes jednu z nejrozšířenějších škol tibetského buddhismu na Západě.

Žádné z výše vyjmenovaných sekt se nepodařilo stát se v Tibetu vševládnoucí, jako se to na krátký čas stalo sektě *Sakja*, odvozující svůj název od kláštera Sakja (doslova „Šedá země“; založen 1073). Tato škola se věnuje především tradování dordžethegповého učení,

známého pod názvem *lamdä* (doslova „cesta a výsledek“), a vůbec systematizaci tantrických nauk (tantra). Z historie víme, že učení této školy si získalo přízeň Čingischánova vnuka Godana, který pozval tehdejšího nejvyššího představitele sekty Künagjalchhāna, zvaného Sakja-pandita („Učenec ze Sakje“, 1182–1251) ke svému dvoru v severozápadní Číně. Tím došlo k prvnímu kontaktu tibetského duchovenstva s mongolskými vládci. Sakja-pandita proslul také jako čelný náboženský spisovatel své doby a jeho sbírka aforismů (legšä, česky: *Pokladnice moudrých rčení*, 1984, 2006) se těší dodnes veliké oblibě nejen u Tibeťanů, ale také u Mongolů. Panditova synovce Phagpalamu, vlastním jménem Lodögjalcchän (1235–1280), si zase oblíbil mongolský chán Chubilaj (1260–1294), na jehož dvoře v Pekingu tento vysoký tibetský lama působil v úloze duchovního rádce celkem dvanáct roků a jemuž chán při návratu do Tibetu svěřil vedle duchovní také světskou správu v zemi. Moc a sláva sakjapovců však skončila s pádem mongolské dynastie Jüan v Číně (1368). Nicméně i v následujících stoletích hráli sakjapovci významnou roli v duchovním životě Tibetu. Jejich tradicemi například byl hluboce ovlivněn Congkhapa a jím založená škola Gelug a řada dalších, dnes již neexistujících škol tibetského buddhismu (například Džonangpa a Žalupa). Sakjaský učenec Džamjang Khjenceiwangpo (1820–1892) patřil v 19. století k hlavním iniciátorům již zmiňovaného hnutí rime ve východním Tibetu, usilujícího o odstranění sektářské nevráživosti a rovnoprávné přijetí všech duchovních tradic s jejich osobitostmi. Sakja vyvíjí dosud svou činnost v mateřském klášteře Sakja (jihozápadně od Žikace) a ve východotibetském Derge, kde v klášteře Gönchen (doslova „Velký klášter“) vlastní již od poloviny 18. století tiskárnu, proslavenou tiskem tibetského buddhistického kánonu *Kandžuru* a *Tandžuru* (8.–14. století) a jiných děl, jako například sebraných spisů předních tibetských autorů bez rozdílu jejich sektářské příslušnosti, náboženských historií, životopisů atd.

Uchopení politické moci v zemi a nezdravé preferování jedné sekty před ostatními (za mongolské dynastie Jüan to byla Sakja, za následující čínské dynastie Ming, 1368–1644, Karmakagjü) vedlo záhy k úpadku dobrých mravů jejich příslušníků: zanedbávalo se hluboké duchovní vzdělání, uvolňovala se strohá klášterní disciplína, nedodržel mnišský celibát. Situace si volala po zásadní nápravě tibetského mnišství. Tohoto historického úkolu se podjal reformátor Congkhapa (doslova „Člověk z kraje divoké cibule“), vlastním jménem Lozangdagpa (1357–1419), pocházející z okolí Kumbumu v severovýchodním Tibetu (Amdo). Congkhapa podrobně prostudoval učení škol Kagjü a Sakja a nakonec se vrátil až ke Kadamu, který dodržel původní učení poměrně nejpřísněji, a chyběla mu pouze pevná organizace. Congkhapovi se záhy podařilo tuto Atišovu zreformovanou sektu řádně zreorganizovat: rozptýleně žijící mnichy shromáždil do klášterů, nařídil jim striktní celibát a

pro všechny své stoupence zavedl důkladné studium všech „pěti vědních oborů“, totiž gramatiky, umění a matematiky, medicíny, logiky a filozofie školy „střední cesty“ (madhjamaka). Svě vlastní filozofické názory systematicky vyložil v díle *Lamrimčhenmo* („Velký výklad stupňů cesty“ nebo také „Cesta po stupních k osvícení“), které se stalo biblí jeho přívrženců.

Tak se zrodila historicky nejmladší škola tibetského buddhismu, škola *Gelug* (doslova „Ctnostné způsoby“). Aby i navenek odlišil své stoupence od mnichů ostatních sekt, zavedl pro ně nošení žlutých obřadních pokrývek hlavy (odtud variantní název sekty jako škola „Žlutých čepic“ – Žaser). Hlavními středisky gelugpovské učenosti a současně chloubou tibetské klášterní architektury jsou tři velkokláštery v nejbližším okolí Lhasy, založené Congkhapou a jeho žáky: Gandän (1409; zde byl Congkhapa pochován), Däpung (1416) a Sera (1419), dále Tašilhünpo (1447) v Zadním Tibetu a Kumbum (1588) a Labrang (1709) v Amdu, kromě mnoha dalších, rozměry i významem menších gelugpovských klášterních sídel, roztroušených po celém Tibetu a také v sousedních zemích. Od školy Karmakagjü převzala škola Gelug důležitou instituci regulování následnictví v čele řádu na principu reinkarnace. Tak se pokračovateli Congkhapova díla stali dva jeho „duchovní synové“ – dalajlama a pančhenlama. Původně měli v sektě postavení pouze nejvyšších představených klášterů Tašilhünpo, respektive Däpung. Teprve s nástupem „Velkého Pátého“, dalajlamy Ngawanglozangjamccha (1617–1682), jenž se s pomocí mongolského vůdce Gušrichana a následně i mandžuského dvora v Pekingu chopil rovněž světské moci v Tibetu, získali dalajlamové, považovaní za převtělence čangčhubsempy Čänräziga, větší moc světskou, zatímco pančhenlamům, pokládaným za převtělence buddhy Öpagmea, zůstala symbolicky větší moc duchovní. Tentýž dalajlama zahájil také výstavbu monumentálního dalajlamovského paláce Potaly ve Lhase. Dnešní, v pořadí 14. dalajlama Tändzingjamccho (narozen 6. 7. 1935) se od protičínského povstání ve Lhase v roce 1959 zdržuje natrvalo v Indii. Pančhenlamové, jichž je dosud jedenáct, si za svou rezidenci zvolili klášter Tašilhünpo poblíž města Žikace v Zadním Tibetu. Škola Gelug přikládá prvořadý význam důkladnému studiu madhjamakové filozofie, striktnímu dodržování mnišských pravidel a meditační praxi zaměřené k dosahování osvícení ducha a k nahlížení všech jevů jako prázdnoty (tongpaňi).

Nejoriginálnější názorový posun ve vnitřním vývoji tibetského buddhismu představuje hnutí rime, započaté v 19. století ve východním Tibetu z iniciativy především dvou duchovních mistrů – Kongtul Lodöthajäa (1813–1899) ze školy Karmakagjü a Džamjang Khjenceiwangpa (1820–1892) ze školy Sakja. V tomto „eklektickém“ a programově tolerantním hnutí našly svůj konkrétní výraz úsilí o odstranění sektářské předpojatosti při

oceňování naukového bohatství jednotlivých škol a akceptování všech duchovních tradic a linií s jejich odlišnostmi. Hlasatelé tohoto „nadsektového“ hnutí si získali mnoho stoupců především ve východní části země a jejich myšlenky výrazně ovlivnily také ostatní školy tibetského buddhismu. Hnutí rime vydalo rovněž bohatou náboženskou, filozofickou, encyklopedickou, exegetickou a komentátorskou literaturu a jeho dopad se projevil také v umění. Obecně lze říci, že toto hnutí připravilo půdu a naznačilo cesty k postupné „modernizaci“ tibetského buddhismu v druhé polovině 20. století, jako důsledku jeho konfrontování s náboženskými soustavami a trendy v ostatním světě.

Přes výše naznačenou organizační roztržitost jednotlivých škol tibetského buddhismu a jejich věroučná a jiná specifika mají i celou řadu společných rysů. Tak ke stěžejním dogmatům a typickým znakům tibetského buddhismu jako celku patří především učení o reinkarnaci neboli převtělování, řídicí se zákonem *lä*, tj. zákonem odplaty za vykonané skutky, určujícím každé bytosti její místo v nekončícím koloběhu strastiplných khorwových existencí (*khorwa*). Ruku v ruce s vírou v *lä* jde úsilí o „vysvobození se“ z *khorwy* cestou morálního očištění a nahromadění zásluh s cílem dosažení osvícení a nakonec buddhovství, rovnajícího se spočinutí v blaženém stavu *ňangdä*.

Tibetskému buddhismu jako snad žádnému jinému náboženství je vlastní přejímání cizích božstev, jejich asimilace a zařazení do vlastního panteonu. Proto v něm nacházíme celou plejádu nejrůznějších buddhů, začleněných do určitého hierarchického systému; mužských a ženských *bódhisattvů* – ideálu mahájánového buddhismu, usilujících v první řadě nikoliv o vlastní vysvobození z *khorwy*, nýbrž o nezištné napomáhání ostatním živým tvorům v dosahování buddhovství; ochránců Buddhova učení *čhökjogů*, původu zčásti indického, zčásti pocházejících z tibetského světa bohů, sloužících mnohostranným potřebám meditujících; osobních ochranných božstev *jidamů*, vystupujících v podobě mírumilovné, respektive hněvivé a napomáhajících svým chráněncům k vysvobození z koloběhu existencí; nebeských víl *khandom* („paní krácející oblohou“), nebo *khačöma* („paní pohybující se v prostoru“, totiž pozemském, podzemním a nebeském), prostřednicích tajného vědění a nadpřirozených schopností; ochránců čtyř světových stran (tibetsky: *džigtenkjongwa*), vzývaných jako pomocníci a ochránci před vnějším nebezpečím, případně jako rozmnožitelé světských statků *norlha* („bůh bohatství“); bezpočet démonických bytostí, jakož i legendárních světců *siddhů* (tibetsky: *naldžorpa*, „jógin“) a kanonizovaných historických osobností, například Zelená a Bílá Dolma, král Songcängampo, Pámadžungnä, Atíša, zakladatelé jednotlivých škol tibetského buddhismu a jejich významní představitelé atd.

Pro tibetský buddhismus je dále příznačný systém převtělců-tulkuů, praktikovaný u čelných představitelů tibetské buddhistické církve; nákladný a složitý, barvami hýřící náboženský rituál, zpravidla doprovázený hudbou a pantomimickými tanci; množství náboženských svátků a slavností v průběhu roku atd.

A konečně buddhismem jsou poznamenány téměř všechny oblasti činnosti Tibeťanů: výrazné jsou jeho stopy v malířství (typické thangky – obrazy na plátně s výjevy božstev a světců, mandaly – symbolická zobrazení vesmíru a sil, které ho ovládají, případně názorné meditační pomůcky usnadňující vizualizační proces); v sochařství (čhörteny čili relikviáře s mnohovrstevnou symbolikou), rozměrné skulptury i miniaturní sošky a plastiky, mezi něž lze zařadit také nejrůznější drobné rituální předměty používané při tantrických obřadech, jako jsou *dordže*, „hromoklín“, *dilbu*, „ruční zvoneček“, *phurpa*, „rituální dýka“, relikviář *gau*, plnící úlohu jakéhosi talismanu, a mnohé další; v architektuře tibetských klášterů a chrámů, ve folkloru, písemnictví, hudbě, medicíně atd.

Ke stěžejním morálním a etickým zásadám společným všem školám tibetského buddhismu patří toto „desatero dobrých skutků“: nezabíjet, nekrást, nesmilnit (hříchy proti tělu); nelhat, nepomlouvat, neužívat hrubých slov, nechlubit se (hříchy proti slovům); nebýt chamtivý, nebýt zlomyslný, nemít heretické názory (hříchy proti myšlenkám).

Myšlenkové a naukové bohatství tibetského buddhismu, jeho tradice a organizační formy, jakož i praktické projevy ve všech sférách lidské činnosti se postupem doby začaly ze své kolébky – Tibetu – v podstatě samovolně šířit do všech světových stran a výrazným způsobem zasáhly do utváření duchovního a materiálního života řady zemí himálajského pásu a Vnitřní Asie (Bhútán, Burjatsko, Čína, Ladak, Mongolsko, Nepál, Sikkim).

Situace vzniklá v Tibetu po událostech roku 1959 a následném exilu tradiční tibetské duchovní elity spolu s dalajlamou do Indie a jinam do světa vedla ve svých důsledcích k tomu, že se ve světě vzbudil zájem obecně o věci tibetské a konkrétně o tibetskou duchovní kulturu a jmenovitě o náboženství. Tomuto zájmu veřejnosti se snažila vycházet vstříc řada exilových tibetských duchovních mistrů a rodilých znalců domácího prostředí. Mnohým z nich se podařilo uchytit na akademických a univerzitních institucích v Indii, Japonsku, v zemích západní Evropy, Afriky, Severní a Jižní Ameriky a Austrálie. Představitelé tibetské duchovní emigrace různých škol a denominací zakládali zase svá duchovní centra, kolem kterých shromažďovali místní zájemce a sympatizanty a vyvíjeli mezi nimi rozsáhlou osvětovou „misionářskou“ činnost.

hinduismus (z persko-arabského *hindu*, pojmenování obyvatel za řekou Indus a jejich náboženství, odvozené od sanskrtského *Sindhu*, „Indus, Poindí“; původně označovalo

všeobecně obyvatele Indie – al-Hind, tj. území za řekou Sindhu), nábožensko-společenský systém, k němuž se hlásí většina obyvatel indické civilizace. V současnosti tvoří komplex náboženských a filozofických tradic, náboženských praktik i sociálních zvyklostí více než 900 milionů lidí, žijících převážně (asi z 95 %) v Indii a Nepálu; v postavení menšin pak v Bangladéši, Pákistánu, na Šrí Lance, v jihovýchodní Asii i v dalších částech světa.

Původ a vývoj: Hinduismus se vyvinul v průběhu 2. poloviny 1. tisíciletí př. n. l. ze staršího védského náboženství (bráhmanismus), ale je pravděpodobné, že některé z hinduistických představ, praktik a kultovních předmětů mají původ již v předárjovském období (Árjové) a v náboženství harappské kultury, například ideál rituální čistoty, kult plodnosti a falický symbol (lingam), později spojovaný s postavou Šivy. Jeho vznik se nepřisuzuje žádné historické ani mytologické osobnosti: spíše je chápán jako „odvěký řád“ (*sanátana dharmā*), který určuje postavení člověka ve společnosti, jež je primárně dáno rodem, nezměnitelným rodovým původem, stanoví souhrn životních cílů, etap a závazků každého jednotlivce a více než na věroučné základy klade důraz na řádné chování a rituální složku náboženského života.

Již v průběhu 1. tisíciletí n. l. se v rámci hinduismu jako jeho nejvýznamnější proudy zformovaly višnuismus a šivaismus a zejména ve východní Indii též kult *šakti* (kosmického ženství, božské tvořivé energie), z něhož posléze vzešel tantrismus, který v řadě ohledů rámec hinduismu přesahuje. Snahy o přeměnu hinduismu v ucelený myšlenkový systém se ve stejné době promítly do vzniku šesti klasických škol indické filozofie, představujících různé způsoby nazírání na svět (odtud termín *daršana*, „zření, náhled, vidění“). Od 1. tisíciletí také v hinduismu sílily teistické devocionální tendence, jež našly svůj výraz v ideji oddanosti osobnímu božstvu (*ištadévatá*) a posléze v období muslimské nadvlády (od 12. do 18. století) vyvrcholily v bhaktických hnutích, obracejících se převážně k božské postavě Kršny (viz též bhakti).

Konfrontace hinduismu s křesťanstvím a moderním evropským myšlením od počátku 19. století vedla v jeho rámci k vzniku řady reformních hnutí. Některá z nich (například Bráhmasamádž) spojila obhajobu hinduismu s kritikou některých jeho praktik (satí, kastovníctví, dětské sňatky aj.) a s filozofickou představou jediného univerzálního náboženství s mnoha aspekty a stupni. Některé reformní směry (například Árjasamádž) se odvolávají přímo na védskou tradici a komunikaci s jinými náboženskými systémy věnují jen minimální pozornost. Ve 20. století si na zdůrazňování příslušnosti k hinduismu v Indii založily existenci některé politické strany a organizace (Hindú mahásabha, Národní svaz dobrovolníků), a to obvykle za cenu konfrontace s náboženskými menšinami.

Posvátné texty: Hinduismus není založen na autoritě jediného svatého písma závazného pro všechny vyznavače; za hlavní kritérium příslušnosti k ortodoxní tradici se však považuje uznání autoritativnosti védských textů (védy), označovaných jako „slyšené“ (*śruti*), tj. zjevené slovo. Védy podle hinduistických představ periodicky vznikají současně se znovuzrozením boha Brahma vždy na počátku cyklicky se obnovujícího vesmíru (kosmologie, hinduistická). Jakožto sebezjevení neosobního kosmického ducha (brahma) povstaly bez osobního autorství člověka či božské Osoby (*Puruša*), a proto jsou naprosto dokonalé. Všechny ostatní náboženské texty tvoří „zapamatovaná“ (*smṛti*), tj. tradovaná díla jednotlivých, zpravidla mytických osobností, jimž je často přisuzován božský původ. Posláním těchto textů bylo vysvětlovat nejasnosti védského zjevení. Ve svém souhrnu představují velmi rozsáhlý soubor, jehož součástmi jsou upanišady, bráhmany, áranjaky, sútry, šástry, purány a eposy *Rámájana* a *Mahábhárata*. Řadovému hinduistovi ovšem k orientaci v náboženských otázkách obvykle postačí *Bhagavadgíta*, která je součástí *Mahábháraty*.

Základní principy: Hinduismus ve svém obširném komplexu náboženských a filozofických tradic zahrnuje mnoho nezřídka zcela protichůdných učení. Některá axiomatická východiska nicméně sdílí naprostá většina jeho vyznavačů. Takovým klíčovým prvkem je především představa sansáry, koloběhu, respektive řetězce vtělení individuální duše átmanu, kterou hinduismus převzal z upanišad. Do koloběhu opětovných zrození (a to nejen v podobě lidského jedince) je jednotlivce uvržen působením zákona karmy, odplaty za minulé skutky. Konečným soteriologickým cílem hinduisty je duchovní osvobození (mókša) z tohoto cyklu a splynutí jeho átmanu s brahma, vesmírným duchem. Hledání cest ke konečnému vysvobození bylo hlavní náplní klasických škol indické filozofie. Z jejich tradice, zejména ze sánkhji a jógy, vychází představa tří způsobů dosažení tohoto cíle, jež pro hinduismus zformulovala už *Bhagavadgíta*, a to cesty činů konaných bez touhy po jejich plodech ve prospěch řádu věcí (*karmamárga*), cesty poznání tohoto řádu (*džňánamárga*) a cesty láskyplné oddanosti bohu (*bhaktimárga*). V této vysoké rovině hinduismus není polyteistickým náboženstvím, za něž někdy bývá nepřesně označován. Bohy a další postavy jeho rozsáhlého panteonu totiž hinduisté většinou označují jen za figurativní obrazy, jejichž prostřednictvím lze postihnout některé z nescíslných projevů jediné božské podstaty. Ústřední místo přitom mezi těmito obrazy zaujímá trojjediná představa Trimúrti, jejímiž součástmi jsou Brahma jako tvůrce, Šiva jako obnovitel a zároveň ničitel světa (často pojímaného jen jako májá, božský přelud) a Višnu jako udržovatel řádu.

Sociální aspekty: Hinduismus bývá často charakterizován jako *varnášramadharm*, tj. jako zákon předepisující dělení společnosti na čtyři varny (společenské stavy) a rozvržení života

příslušníků nejvyšších kast (tzv. dvojzrozců, *dvidža*) do čtyř stadií (ášrama). Existence kastovního systému (který i ve své dnešní reformované podobě zahrnuje skupinu stojící mimo původní čtyři varny a tradičně označovanou za nedotýkatelné) přitom úzce souvisí s koncepcí sansáry, neboť zrození jedince do té které kasty je podmíněno jeho karmou neboli jeho skutky v minulých životech. Souhrn norem regulujících do velkých podrobností život jednotlivce i společenských skupin obsahuje korpus právních textů (dharmasútry) a zákoníků (dharmaśástry, které vznikaly v období 600 př. n. l.–400 n. l.). Přestože tyto texty náležejí do kategorie nazývané *smṛti*, varnášramadharmová teorie, kterou rozvíjejí, se odvozuje od *śruti*: zakotvení ve védské tradici má jak model hierarchického dělení společnosti (vyložený v rgvédském hymnu *Puruśasúkta*), tak korpus literatury předepsané pro každý ze čtyř hinduistových životních ášramů. Mladík ve stadiu *brahmačarja* studuje některou z véd, hospodář (*grhastha*) koná rituály předepsané v bráhmaňách a pečuje o potomstvo, po odchodu do lesní samoty (jako *vánaprastha*) pak následuje učení áranjak a nakonec jako kajícník (*sannjásin*), který se zřekl světa (*sannjása*), následuje cestu odříkání směřující k vysvobození. Během celého svého života má hinduista usilovat o vyvážené dosažení čtyř základních cílů (*puruśártha*), které rámcově stanovily už dharmaśástry a dále rozvedly eposy. Patří k nim plnění náboženských i společenských povinností (dharma), zabezpečování materiálních potřeb (artha), pěstování milostných rozkoší (káma) a vzdání se světa jako předstupeň mókši. Ke každému z těchto cílů se váže skupina odborných příruček, popisujících nejvhodnější způsoby jejich naplnění: vedle dharmasúter a dharmaśáster upravujících otázky morálky a etiky to jsou učebnice státovědy a účelného chování (mj. *Arthaśástra*), příručky erotiky (mj. *Kámasútra*) a filozofická pojednání o způsobech, jak přerušit koloběh znovuzrození. První trojice cílů bývá často vyčleňována do zvláštní skupiny „tří kategorií“ (trivarga) provázejících život hospodáře; dharma přitom působí jako integrující prvek, napomáhající přeměně celé trojice v prostředek k dosažení čtvrtého cíle, mókši. Ke konečnému vysvobození jedinec směřuje po celý život (ve všech svých zrozeních), i když plně se jeho hledání oddá, teprve pokud se rozhodne pro dráhu sannjásina. Tehdy má pro něj klíčový význam potlačení kámy (představující všechny podoby touhy a přichylnosti, dokonce i k dharmě), anebo její přeměna v lásku k bohu.

Rituál: Hinduismus má neobyčejně rozvinutou stránku kultovní. Kromě obřadů a rituů specifických pro jednotlivé kasty a náboženské sekty je řada kultovních úkonů a objektů společných většině hinduistů: uctívání některých posvátných zvířat (zejména krávy), stromů, hor a řek; náboženský kalendář (*pañčánga*), slavení svátků a pořádání slavností (*utsava*, *méla*), poutě k posvátným místům (*játra*), obřady na počest předků (*śrāddha*), rituály

životního cyklu (*sanskára*), uctívání božstev převážně formou nekrvavé oběti (*púdža*), přijímání svatých slibů a předsevzetí (*vrata*), meditační či asketické praktiky (*tapas*), léčitelství a vymítání zlých sil (*čikitsá*). (Viz též chrám, hinduistický, ikonografie, hinduistická, kosmologie, hinduistická.)

Závěr: Hinduismus nemá organizaci církevního typu, nevytvořil si žádnou vrcholnou autoritu, a postrádá dokonce jakýkoli kanonizovaný soubor posvátných písem, závazný pro všechny vyznavače. Hinduismus tedy určuje étos a životní filozofii převážné části obyvatel Indie. Nejde v pravém slova smyslu o náboženství, protože příslušnost k němu nijak nesouvisí s vírou, a dokonce ani nemá nic společného se svobodným rozhodnutím. Hinduistou se člověk nemůže stát z vlastní vůle, musí se jím zrodit a narození na určitém stupni kastovní hierarchie předurčuje jeho postavení ve společnosti.

Náboženství tři a pěti, Ananaikjó.

náboženství, animistické, animismus.

náboženství, aztécké, polyteistický kultovní systém Aztéků s obrazem světa-univerza opakovaně stvořeného (dosud již pětkrát) a řízeného věčně zápasícími dualistickými principy. Rozsáhlý panteon symbolizoval přírodní jevy a síly a zároveň patrony času (zahrnoval božstva plodnosti, vegetace, nebeských těles, ale i sociálních skupin). Bohové vystupovali jako stvořitelé, nositelé duchovních hodnot i mytičtí hrdinové: Tezcatlipoca (Kouřící zrcadlo), stvořitel prvního světa, bůh tmy, války a černé magie; mocné božstvo se solárními atributy, zvláště uctívané válečníky a čaroději; Huitzilopochtli (Kolibřík Jihu), kmenový bůh Aztéků, spjatý s válkou a mladými muži, představoval fázi Tezcatlipoky spojenou s Jihem, tedy se Sluncem v zenitu, v podobě modrého ptáka; Tláloc (Pán zdrojů vody), božstvo úrodnosti, stvořitel třetího světa; Quetzalcóatl (Opeřený had nebo Drahocenný had), stvořitel druhého světa, pán větru a kukuřice, bůh Jitřenky, vědění, kněžství i symbol urozenosti; světlý protipól Tezcatlipokův.

Rituální oběti lidských srdcí magicky zajišťovaly posilování bohů, a tím udržování běhu vesmíru a života vůbec.

náboženství, babylonsko-asyrské, náboženství starověké Babylonie a Asýrie. Přejalo mnohá božstva Sumerů pod stejnými jmény (Anu [An], Ea, Enlil) či jinými jmény (Innin – Ištar, Zuen – Sín). Do panteonu byli začleněni i bohové etnik, která do Mezopotámie pronikla (Amorejci, Churrité, Kassité). Bohové měli své symboly a hierarchizované postavení. Od 18. století př. n. l. se hlavním bohem stal Marduk, v Asýrii Aššur; jejich dominantní postavení potvrzovala i mytologická skladba *Enúma eliš*, v níž je Marduk či Aššur zvolen do čela v boji

proti starší generaci bohů. Kult bohů se odehrával v chrámech, pro některé slavnosti (například novoroční) byly stavěny zvláštní budovy.

Kněží i kněžky zaujímali ve společnosti významné místo; výsadní postavení měli kněží boha Marduka v Babylonu nebo kněžky boha Sína v Uru. K obvyklým úkonům kněží patřil i výklad snů a věštby. (Viz též náboženství starověkého Předního východu.)

náboženství, etruské, náboženství Etrusků. Prostupovalo všechny oblasti veřejného i soukromého života, mělo poměrně chmurný charakter (důraz na poslední věci člověka). Pro složitost bylo v péči kněží (haruspiků) – věštců a vykladačů náboženských předpisů. Božstva byla antropomorfní, zčásti přejatá z řeckého prostředí. V čele nebeských božstev byla trojice Tinia, Uni, Menrva (později ztotožněna s římskou trojicí Jupiterem, Junonou a Minervou), v čele podsvětích božstev pak trojice Vetis, Mania (řecká Persefoné) a Démétér. Z řeckých božstev byl přejat i Apollón, Artemis, Héraklés aj.

Etruské náboženství zprostředkovalo Římu řadu božstev a mytologických představ původně řeckých a vneslo do římských náboženství rigoróznost a formálnost kultu.

náboženství, germánské, náboženství starých Germánů. Vyznačovalo se archaickými prvky, kromě jiného i pozůstatky totemismu. Magické obyčeje vycházely z animistických představ (animismus) a uctívání přírodních objektů. Základem germánského náboženství byl polyteismus. Bližší informace o germánských bozích pocházejí zejména z doby římské: nejvyšší božstvo Ódin (Wodan), bůh bouře, bojovníků a světa zemřelých, Thor (Donar), vládce hromu a blesku, Ziu (Tyr), bůh války. Neznámějšími bohyněmi byly Ódinova manželka Frigga a bohyně lásky a plodnosti Freya. Náboženské obřady například u kmenů uctívajících Nerthus, bohyni Matku Zemi (krajem objížděl zahalený vůz s bohyní) provázely oběti v bažinách, které byly v severní Germánii kultovními místy (viz například Tollund). Od 2. století začalo Germány ovlivňovat křesťanství.

náboženství, chetitské, mnohvrstevný náboženský systém Chetitů. Nejstarší vrstvu tvoří náboženství Chattijců, například bůh Ištanuš, vegetační bůh Telipinu a s nimi spojené mýty. Některé rituály z této vrstvy mají původ až v maloasijském neolitu (například uctívání včely v Çatal Hüyükü apod.). Lze doložit i stará indoevropská božstva a mýty, původně spojené zejména s městem Nešaš. Posléze do chetitského náboženství pronikala řada původních churritských božstev (náboženství, churritské) a mýtů, božstva luvijská, mezopotamská a další. Pro novochetitskou dobu je typický rozvoj synkretismu. (Viz též náboženství starověkého Předního východu.)

náboženství, churritské, náboženský systém Churritů; byl založen na vzájemné závislosti člověka a božstva – osudy lidí byly řízeny vůlí bohů a bohové byli závislí na lidech, kteří jim pravidelnými oběťmi (chléb, zvířata, nápoje) zajišťovali obživu. Záměry bohů mohly být zjištěny věštbami (z ovčích vnitřností, z letu ptáků, z povětrnostních jevů) a ovlivněny pořádáním magických rituálů, které prováděli profesionální zaklínači. Božstva churritského panteonu jsou antropomorfní bytosti. V čele churritského panteonu byl bůh počasí Teššup, jehož manželkou byla bohyně Chepat; nejvyšší bohyně byla Šavuška, bohyně lásky a války, ztotožňovaná s mezopotamskou Ištar. (Viz též náboženství starověkého Předního východu.)

náboženství, incké, náboženský systém Inků; v podstatě agrární kult, jehož panteon je do značné míry metaforou přírodních sil: božstva Země, bouře, deště, nebeských těles. Nejdůležitějším božstvem je Slunce Inti, znázorňované jako zlatý disk s lidskou tváří (byl mu zasvěcen největší chrám v Cuzcu), v manželském páru s podřízenou bohyní Měsíce Mama Quilla. Nejvyšší inka vystupoval od 15. století jako božské vtělení syna Slunce s nárokem náboženských ceremonií. Wiracocha, všemohoucí, neviditelný stvořitel lidí a věcí, sídlící na nebi, představoval abstraktně pojímaného boha s rysy mytického hrdiny; bůh stvořitel Pariacaca byl příkladem božstva přejatého od podmaněných společenství. Animistické prvky (animismus) byly obsaženy v kultu *huac*, přírodně nebo kulturně posvátných sídlech duchů; jednotlivé klany (*ayllu*) měly osobní ochranné duchy. Oběťmi se získávalo usmíření a náklonnost bohů; obětování lidí vytržením srdce bylo praktikováno v menší míře než oběti zvířat a cenností.

náboženství, indické, rozmanitý a složitý soubor náboženských představ indického subkontinentu. Ortodoxní náboženské směry vycházejí z tradice véd (hinduismus), neortodoxní směry tuto tradici zčásti nebo zcela popírají (buddhismus, džinismus). Některá náboženství pracují s pojmem osobního boha (*bhakti*), jiná nikoliv.

náboženství, islámské, islám.

náboženství, kanaánské, náboženské představy obyvatel starověkého Kanaánu. V centru kultu byla božstva vegetace a plodnosti (hlavní bůh Baal). (Viz též náboženství starověkého Předního východu.)

náboženství, keltské, polyteistický náboženský systém Keltů; je znám jen málo, zřejmě i proto, že keltští kněží (druidové) drželi své učení v tajnosti. Ve spojení s bohy (snad až několik set; přičemž není například jasné, zda nejde jen o různá kmenová jména původně společných božstev) byla uctívána i zvířata, rostliny a stromy ještě v duchu totemismu a animismu. Projevem magických představ byl zejména kult lidské hlavy (její časté zobrazování, uchovávání hlav usmrcených nepřátel). Některé náboženské obřady byly spjaty i

s právními zvyklostmi – při častých lidských obětech byli podle Gaia Iulia Caesara bohům nejmítanější přistižení zločinci. Zvláštní význam měl bůh plodnosti Cernunnos, vyobrazovaný s jeleními parohy.

Z keltsko-ligurského prostředí v jižní Francii jsou známy keltské chrámy, ve střední Evropě svatyně pod širým nebem, vymezené palisádou, příkopem nebo valem, často obdélníkovým. V Galii, Porýní, Raetii i Británii se podobné svatyně koncem starého letopočtu vyvinuly za římského vlivu ve čtvercové budovy, obklopené sloupovím nebo ohradou.

náboženství, korejské, poměrně tolerantní a prostupné náboženství s nesourodým panteonem božstev označovaným mnohoznačným korejským slovem *sin*, souhrn totemismu, animismu a šamanismu se sklonem ke kultovnímu vnímání cizorodých prvků. Co se týče božstev, která jsou explicitně zmiňována v nejstarších kronikách, jedná se především o božstva zemědělská a horská. Pravidelnými objekty kultů se stala božstva čtyř moří, čtyř řek, čtyř cest, čtyř městských bran ad. Speciálně ženskými božstvy šamanskými byl Duch-babička větru přinášející déšť (*Čöngdüng halmöni*), Božstvo půdy *Tchodžu*, Božstvo ohně *Hwasin*, Božstvo domu *Söngdžu* a nejrůznější božstva příležitostná, mezi nimiž je dodnes nejoslovanější *Samsin*, pramatka, která pomáhá rodiče a dítěti sedm týdnů po narození. Božstvem blíže nespecifikovaným byl Pán na nebesích (korejsky: *Hananim*, *Hanwöllim*, *Čosin*, *Čhöndže*). Přírodní božstva vystupují většinou jako kladné postavy, pouze s výjimkou božstev vody a ohně, která kvůli své nevyzpytatelnosti mohou působit kladně i záporně. Stejně tak zvířecí božstva bývají kladná, pokud jim člověk neublíží. V takovém případě se převtělí a způsobí rodině pohromu. Vyloženě záporným démonem bývá liška, v určitých situacích i tygr. Korejci věřili, že domácí zvíře, žije-li v domě po určitou dobu, například u psa šlo o deset let, je posednuto zlým duchem a přivolává do domu zlé síly. Domácí božstva jsou většinou kladná, s funkcí strážit a ochraňovat členy domácnosti, vyžadují ovšem patřičné rituály. Pokud s nimi nejsou spokojena, mají tendenci se mstít.

Staré představy o božstvech se poněkud modifikují s příchodem buddhismu a začleněním buddhů a bódhisattvů do místních představ (buddhismus, korejský). Ti pak mívají nejrůznější funkce, jako například Mirük, Kwanüm či Amitchabul. Uvedenou trojici doplňoval historický Buddha, od něhož královský rod v Sille odvozoval svou genealogii. V mýtech a legendách se objevují další božstva-duchové s funkcí ochrannou, časté jsou víly, božstva-duchové slavných zemřelých králů a vojevůdců (král Mujöl, Kim Ju-sin, hwarangové), Dračí král a jeho suita. Zlí duchové jsou pak většinou bloudící duše neprovdaných panen a mládenců. Ti jsou žárliví vůči živým a obvykle jsou zbavováni utrpení posmrtným sňatkem. Stejně bludnými duchy jsou ti, kteří nebyli patřičně pochováni, zemřeli daleko od domova nebo byli zavražděni.

Duchové nemoci bývají nebezpeční a je třeba je buď uplatit příslušným lékem, nebo zahánět zařikáváním (Čchöjong).

Ve starověku je panteon božstev a duchů zřetelně sestavený z původních náboženství (božstva hor, vodní a kosmická božstva), později jde o směs původních náboženství a buddhismu (obohacení stávajících božstev a duchů o buddhy a bódhisattvy), taoismu (Čchilsöng, také Lao-c' a víly) a ještě později konfuciánských svatých (konfucianismus, korejský).

Bohové a bohyně nejstaršího náboženství se nezobrazovali. Tento přístup se změnil s přijetím buddhismu a vulgárního taoismu (taoismus, korejský) a obrazy božstev se staly součástí oltářů v jednotlivých svatyních a chrámech.

náboženství, křesťanské, civilizace, křesťanská, filozofie, křesťanská, křesťanství.

náboženství, mayské, náboženský systém Mayů; vyspělý kult založený na personifikaci přírodních sil, vesmírných těles (vesmír), se složitou filozofií uctívání času vnímaného jako řada bohů, kteří se střídají ve vládě nad světem. Mayské náboženství bylo vedeno myšlenkou cyklických stvoření a destrukcí světa (viz též kalendář, mayský). Mayská kosmologie sestávala z představy ploché, čtyřúhlé země s barevnými světovými stranami (červený východ, bílý sever, černý západ, žlutý jih) a zeleným středem. Nebe o třinácti vrstvách, podepřené v rozích čtyřmi atlanty *Bacaby* a uprostřed s posvátným stromem *ceiba*, mělo v každé vrstvě vlastní boha. Podzemní svět Xibalba, místo hrůzy, měl devět vrstev s devíti odpovídajícími „Bohy noci“; byl cílem posmrtné cesty vedoucí přes mléčnou dráhu a skrze něj procházela i nebeská tělesa (Slunce a Měsíc). Plochá země byla představována jako záda krokodýla, jeho nebeským protějškem byl dvojhlavý had. Hlavní božstva: Hun Nal Yeh (Jedna kukuřice), stvořitel, první otec, jeho žena Na Sak Kuk Hemnal, bohyně Měsíce, první matka; nejvyšším božstvem byl Itzamna (Ještěrčí obydlí), vynálezce psaní a patron vědění. K neblahým bohům podzemních světů patřila Smrt, nazývaná například Kizin. V kategorii patronů společenských skupin a profesí to byl zejména Cuculcán (Kukulcán, Quetzalcóatl), Opeřený had, bůh vládnoucí kasty.

Kultovní obřady zahrnovaly oběti potravin, předmětů včetně šperků, prolévání krve zvířat i lidí a lidské oběti (hlavně v poklasickém období). (Viz též indexy bohů mayského panteonu.)

náboženství, mongolská, původně šamanismus, někdy též zvaný „černá víra“ (na rozdíl od „žluté víry“ – buddhismu). Hlavním nejuctívanějším božstvem bylo Věčné modré nebe, které určovalo osud národa a jeho vladařů. Druhořadými byli *tengri* – bohové války, chrabrosti a osudu, ochránci vojenských praporů, dále bohyně země Etugen, která odpovídala za materiální blahobyt. Existoval kult slunce, měsíce, ohně, hvězd (zejména Plejád). Vládcům

hor, řek, jezer a dalších významných míst byly přinášeny oběti a zřizovány kultovní okrsky – *ovó*. V mytologii vládla představa stromu světa, který spojuje tři oblasti vesmíru – nebe, zemi a podsvětí, víra v existenci různých démonických sil a zlých duchů.

Ve 13. století pronikl do Mongolska z Tibetu tibetský buddhismus. V období vlády chána Chubilaje ve 2. polovině 13. století za přímé účasti tibetských lamů byl buddhismus prohlášen státním náboženstvím. Nadále byl uplatňován princip „dvojí moci“ – spolupráce světského vladaře a ústředního duchovního učitele. Ve 14. století vznikly první překlady významných děl mahájánového buddhismu do mongolštiny; na základě tibetské abecedy bylo vytvořeno tzv. čtvercové mongolské písmo. Druhá vlna šíření buddhismu nastala ve 2. polovině 16. století; vyznačovala se aktivní misijní činností buddhistických mnichů, zaměřenou zejména na potlačení starých šamanských kultů. V 17. století byl zaveden (obdobně jako v Tibetu) institut převtělců – duchovních vládců stojících v čele mongolské církve, kteří byli v rámci tibetského buddhismu považováni za třetí nejuctívanější osobu po dalajlamovi a pančhenlamovi. Po rozpadu mandžuské říše Čching v roce 1911 se Mongolsko stalo teokratickou monarchií v čele s 8. převtělcem Bogd gegémem. V té době bylo v Mongolsku více než 700 buddhistických klášterů. Po takzvané lidově demokratické revoluci v roce 1921 bylo náboženství odděleno od státu, cílevědomě a systematicky potlačováno, kláštery převážně zničeny, majetek byl rozchvácen a z velké části „zmizel“ v zahraničí. V současnosti dochází k opětovnému oživení činnosti buddhistické církve.

náboženství, řecké, nejstarší náboženské představy jsou doloženy z neolitu a eneolitu (6.–3. tisíciletí př. n. l.), vlastní dějiny řeckého náboženství jsou spjaty se vznikem egejské civilizace (Kréta aj.). Na Krétě, v době minójské kultury, byla uctívána zejména ženská božstva – bohyně Gáia, vládkyně zvěře (později byla spojována s Artemidou) a bohyně plodnosti (později byla spojována s Démetrou a Afrodítou). Symbolem spojení bohyň se smrtí byl had, duše odplouvaly po smrti na Ostrovy blažených. Mykénské náboženství (od začátku 2. tisíciletí př. n. l.) bylo spjato s představou o božské síle prostupující přírodu, z níž se postupně vyvinul antropomorfní vladař nebe a dárce počasí Zeus. S ním byly bohyně, uctívané v předchozím období, spojeny v manželské nebo milenecké dvojice. Vedle Dia jako nejvyššího vládce si podržela význam i stará představa osudu, jemuž jsou podrobeni lidé i bohové. Po smrti odcházely na Ostrovy blažených pouze duše hrdů, zatímco ostatní byly souzeny v podsvětí.

V průběhu dalších staletí pronikly do řeckého náboženství zejména z východních civilizací nové kultury a vznikaly nové mýty (mytologie, řecká) a střediska náboženského života.

Významné místo zaujímaly věštírny (Delfy v Řecku, Didymy u Miléta aj.), různá náboženská mystéria, náboženské slavnosti a kultovní hry (olympijské v Olympii, pýthijské v Delfách). Každé město mělo za ochránce vlastní bohy (Athéna v Athénách, Dioskúrové ve Spartě). Funkce kněží byla u některých kultů dědičná, u jiných (zejména státních) volená a někdy dočasná. Společensky nejvýznamnější roli zaujímali kněží posvátného okrsku v Delfách.

V období helénismu byl tradiční kult olympských bohů v čele s Diem oslaben; vznikaly henoteistické a monoteistické kultury (henoteismus, monoteismus), odpovídající soudobým filozofickým systémům (zejména stoicismu). Významné místo zaujímala bohyně Tyché, bůh Pan se stal z nižšího boha díky svému jménu (řecky: *pan*, „vše“) všezavršujícím božstvem. Pod vlivem Orientu se objevil i kult vladaře, rozšířila se orientální mystéria (kult bohyně Éset, boha Mithry aj.), upevněna byla i mystéria domácích, oživena byla víra v demony a v magii. Vzrůstala víra ve spasitelské bohy, od nichž věřící očekávali podporu v obtížných životních situacích (Asklépios), avšak výrazně se projevovala i skepse (úpadek kultu mrtvých, nevíra v posmrtný život; viz smrt a pohřeb – řecká civilizace). Všechny tyto představy vedly v 2.–1. století př. n. l. k výraznému náboženskému synkretismu. V prvních stoletích našeho letopočtu se začalo prosazovat křesťanství.

náboženství, římské, v nejstarším období šlo o představy ovlivněné animismem; každý předmět je obdařen božskou silou. Znalosti a využívání těchto sil byly svěřeny kněžím (pontifikům), sdružovaným v kolegiích. Zvláštní význam byl přičítán ochránci mužova života (génius) a života ženy (Juno), duchům zemřelých (Manes, lemurové), ochráncům příbytků (Penáti) a pozemků (Larové). Rozvinuto bylo věšectví (augurové). Pozvolna se rozvíjel antropomorfismus; v čele božského panteonu stála trojice Jupiter, Mars, Quirinus. Za dočasné nadvlády Etrusků byl založen na Kapitolu chrám k počtě trojice Jupiter, Juno, Minerva, jenž zůstal střediskem náboženského života Říma po celou dobu jeho trvání. Znalost etruských kultů ovlivněných řeckým náboženstvím umožnila pozdější přímé přebírání řeckých představ. Pod etruským vlivem byly zavedeny i nové formy věštění.

S rozvojem římské republiky přicházely do Říma nové náboženské představy z podmaněných území. Řecká božstva byla často uctívána pod jmény starých římských bohů (Hermés – Mercurius, Afrodité – Venuše, Artemis – Diana aj.). V roce 217 př. n. l. došlo k oficiálnímu uvedení prvního orientálního božstva Kybely do Říma. Koncem 2. století př. n. l. pod vlivem řecké filozofie vedla náboženská nejistota k odumírání starých náboženských představ a k nezájmu o kněžské úřady. Zároveň s tím bylo usnadněno pronikání orientálních spasitelských božstev (Mithra, Eset, Sarápis).

O obnovu tradičního náboženství se pokusil císař Augustus, ve skutečnosti však docházelo zejména k zbožnění císařského rodu a císařovy osoby. Ve východní polovině říše byl Augustus uctíván jako bůh, po něm i další císaři. Za Augustových nástupců bylo rozšířeno uctívání abstraktních představ (Prozřetelnost), vyjadřující některé vladařovy vlastnosti, později i uctívání samotného panovníka, nejprve posmrtně, pak i za jeho života.

Od 2. poloviny 1. století se rozšiřovalo křesťanství, zejména u lidových vrstev; zprvu bylo pronásledováno, Ediktem milánským v roce 313 bylo prohlášeno za tolerované, poté za privilegované a kult starých božstev začal být stíhán. Od 5. století původní římské náboženství přežívalo pouze na venkově.

náboženství, slovanské, náboženský systém starých Slovanů. Slovanská božstva tvořila polyteistický panteon s výsadním postavením patriarchálních božstev, z nichž vyniká Perun (bůh hromu a blesku, vládce bohů), doložený u východních i u západních Slovanů. Kromě Peruna jsou prokázáni Svarožič (Radegast), syn Svaroga (boha slunce a ohně), Svantovít, Rugievit, Porevit, Porenut, Dažbog (dárce úrody), Volos (ochránce stád), Stribog. Existence svatyní nadregionálního významu je doložena v Arkoně (Svantovítova) na Rujaně, v Rethře, ztotožňované se svatyní na hradisku Feldberg (Svarožič), Novgorodě; archeologicky byly svatyně odkryty v Peryni u Novgorodu, v Kranogorském, dřevěný chrám v Gross Raden a na dalších lokalitách. Kromě kultovních míst byly uctívány stromy, háje, prameny, osamělé kameny apod.

V 9.–10. století bylo pohanské slovanské náboženství nahrazováno křesťanstvím, původní náboženství však dlouho přežívalo zvláště ve vesnickém prostředí.

náboženství, sumerské, panteon Sumerů zahrnující velký počet nebeských a pozemských božstev. Jsou zobrazována jako lidé a líčena s lidskými charakterovými rysy; od lidí se však odlišují nesmrtelností. Uctívání jednotlivých bohů a bohyň je vázáno na městský stát, v němž jim byl zasvěcen chrám; některá božstva však přesahují svou působností hranice městských okrsků. K významným prvkům sumerského náboženství patří božské moci *me* a vlastnictví tabulek, na nichž je zapsán osud. Kněží a kněžky se těšili významnému postavení ve společnosti; jejich povinnosti spočívaly v každodenních a svátečních bohoslužbách, výkladech snů, zařikávání zlých démonů. K nejvýznamnějším božstvům patří An, Baba, Dumuzi, Enki, Enlil, Ereškigal, Gatumdu, Inanna, Nanna, Nergal, Ningirsu, Nisaba, Utu. (Viz též náboženství starověkého Předního východu.)

náboženství, tunguzsko-mandžuská, náboženství Daurů, Evenků, Mandžů, Oročeů a dalších etnik Dálného východu. Charakteristický je animismus, totemismus, kult předků a šamanismus. Slunce a Měsíc byly uctívány v několika dnech prvního měsíce roku. Ze

souhvězdí byla nejvíce ctěna Polárka, symbol dlouhého života. Duch ohně byl uctíván hlavně na jaře a koncem roku; plamenům se obětovaly kousky masa a kapky vína. Hojně byly užívány fetiše, zobrazení lidských bytostí (byly zhotovovány ze dřeva, z kůže, koňských žíní nebo byly namalovány na kůře stromů, papíru apod.).

náboženství, židovské, judaismus.